

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
26.K.30.927/2014/48.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a személyesen eljáró **felperes neve cím.)** , a dr. Szabó Erzsébet jogtanácsos által képviselt **Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága (cím alperes ellen, adóügyben hozott - 2889255456 számú - közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata** iránt indított perében meghozta a következő

í t é l e t e t:

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 20.000,- Ft (azaz Húszezer forint) perköltséget.

A kereseti illetéket a felperes részére engedélyezett teljes személyes költségmentességre figyelemmel az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A felperesnél a ... (a továbbiakban: elsőfokú adóhatóság) a ... számú megbízólevél alapján egyes adókötelezettségek teljesítésére irányuló ellenőrzést, a ... számú megbízólevél alapján a 2009. évre vonatkozóan, személyi jövedelemadó adónemben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló pénzösszeg kiutalása előtti ellenőrzést végzett. A ... számú megbízólevél alapján folytatott ellenőrzés megállapításait tartalmazó 3572407525 iktatószámú jegyzőkönyv alapján az elsőfokú adóhatóság a 3575292544 iktatószámú határozatával a felperes terhére a 2009. évre személyi jövedelemadó adónemben 58.980.879 forint adókülönbötetet állapított meg, amelyből 84.280 forintot adóhiánynak, 58.896.599 forintot jogosulatlan igénylésnek minősített, 2.986.970 forint adóbírságot szabott ki és 14.452 forint késedelmi pótlékot számított fel. A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2889255456 számú határozatával az elsőfokú határozatot megváltoztatta, a felperes terhére a 2009. évre személyi jövedelemadó adónemben 59.090.880 forint adókülönbötetet állapított meg, amelyből 58.896.599 forintot jogosulatlan igénylésnek, 90.880 forintot adóhiánynak minősített, 2.990.270 forint adóbírságot szabott ki és 15.649 forint késedelmi pótlékot számított fel.

A felperes a 2009. évi 0953-as számú személyi jövedelemadó bevallását 2010. május 21. napján nyújtotta be. Az adóbevallásban munkaviszonyból származó bérjövedelem címén 3.920.515 forintot vallott, más adóköteles jövedelem hiányában ez az összeg képezte az összevont adóalapot. Az összevont adóalap után a számított adó, valamint az összevont adóalap adójának összege (adó jóváírás érvényesítése hiányában) 1.069.385 forint volt. A felperes súlyos fogyatékoság miatt 42.900 forint adókedvezményt érvényesített, így az összevont adóalapot terhelő kedvezményekkel csökkentett adót 1.026.485 forintban tüntette fel. A felperes a 2009. június 14-én kelt adásvételi

szerződés alapján a ... hrsz. alatti, a természetben ... sz. alatt található garázs ingatlan 1/1 tulajdoni hányadát 2.500.000 forintért értékesítette, a szerződést a Körzeti Földhivatalhoz 2009. július 7-én nyújtotta be. Az ingatlan megszerzésével összefüggésben a ... Megyei Bíróság 2005. november 4-én kelt 8.P.20.397/2005/13. számú ítélete szerint a 2002. március 28-án kelt adásvételi szerződésben a ... hrsz. és ... hrsz. alatti, a természetben ... sz. alatt található lakás és garázs ingatlanok vételárát a felek 10.000.000 forintban határozták meg, azzal, hogy abból a lakás 9.000.000 forint, míg a garázs 1.000.000 forint értéket képvisel. A hivatkozott szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti perben a bíróság az ítéletben kimondta, hogy a ... hrsz. és ... hrsz. alatti ingatlanok megszerzésére tekintettel jelen per felperesének, - a 9.000.000 forintos követelése beszámítása folytán - 1.000.000 forint fizetési kötelezettsége áll fenn, melynek megfizetésére kötelezte a bíróság, azzal, hogy a teljesítés igazolását követően az eladók (... és felesége) kötelesek tenni, hogy vétel jogcímén jelen per felperese, tulajdonjoga bejegyzésre kerüljön. A 2009. évi személyi jövedelemadó bevallás szerint ingatlan értékesítésből származó, külön adózó jövedelem - a 2.500.000 forint összegű bevételre, és a felperes által azzal szemben elszámolt 1.750.000 forint költségre, valamint az így kiszámított 750.000 forint összegből levonható 20%-os összegre (150.000 forint) tekintettel - 600.000 forint, ez után az adófizetési kötelezettség - 25%-os adómértékkel - 150.000 forint összegben került meghatározásra. Minderre figyelemmel a felperes a 2009. évi jövedelem után 1.176.485 forint adót vallott be, s a kifizetők által levont 1.073.084 forint adóelőlegre figyelemmel az adóbevallással egyidejűleg 103.401 forint fizetendő adót tüntetett fel. Az adófolyószámla alapján a felperes a bevalláshoz kapcsolódóan 2010. május 17. napján 107.100 forintot fizetett meg.

A felperes a 2009. évi személyi jövedelemadó bevallását 2012. június 19. napján önellenőrzéssel helyesbítette, az elkülönülten adózó jövedelmek és adójuk részletezését tartalmazó 0953-05 számú lapon - az eredetileg benyújtott adóbevallás szerinti ingatlan értékesítésből származó jövedelmen túl - egyéb forrásadós jövedelmet is vallott (a 182. sorban), „kártérítés” megnevezéssel 196.666.666 forint összegben, amely után a bevallás szerinti adófizetési kötelezettség 49.166.666 forint volt. Mindezek alapján a felperes a 0953-05 számú lapon (a 184. sorban) az összes külön adózó jövedelmét 197.266.666 forintban, az adófizetési kötelezettségét 49.316.666 forintban jelölte meg. Az önellenőrzést tartalmazó bevallás szerint a felperes a 2009. évi 200.587.181 forint jövedelem utáni adót 50.343.151 forintban (az eredeti bevalláshoz képest 49.166.666 forinttal nagyobb összegben), míg a kifizetők által levont összes adót/adóelőleget 109.239.750 forintban (az eredeti bevalláshoz képest 108.166.666 forinttal nagyobb összegben) vallotta be. Az előzőekre tekintettel a felperes 58.896.599 forint visszaigényelhető adót vallott. A felperes az önellenőrzés vonatkozásában kitöltötte a 0953-16-01 számú lapot is, amely szerint a helyesbítés a személyi jövedelemadó adónemben a kötelezettség alapját -196.666.666 forint, míg az adófizetési kötelezettséget - 58.896.599 forint összegben érintette. A felperes a javára történő helyesbítés okán önellenőrzési pótléket nem vallott. Az önellenőrzés szerinti egyéb forrásadós jövedelmet a felperes az 1987. decemberi balesete folytán tüntette fel. A felperes 1987 decemberében balesetet szenvedett, amely baleset folytán a **I.Rt.** ellen indított kártérítési perben az 1998. évben hozott és jogerőre emelkedett ítéletben a bíróság a felperes nyilatkozata szerint - egyebek mellett - az 1988. évi adatok alapján kifejezetten nettó, költséget és jövedelemjáradékot állapított meg a javára. A járadék megemlése iránt a felperes a 2000. évben indított pert, a Fővárosi Bíróság 5.P.28270/2005/7. sz. ítélete 2007. évben lett jogerős. Az ítéletben a bíróság a 2000. január 1. - 2007. január 1. időszakra 33.050.412 forint, 2007. január 1. - 2009. február 1. időszakra 12.662.500 forint, valamint 2009. február 1-től további havi 506.500 forint járadék megfizetésére kötelezte a **I.Rt.**-t. A Fővárosi Bíróság 10.Fpkf.01-2003-001052/9. sz. végzésével a **I.Rt.** „f.a.” gazdálkodó szervezet fizetési képzetlenségét állapította meg és a felszámolását elrendelte, 2004. május 28-ai kezdő időponttal. A hivatkozott bírósági ítéletben foglaltakra tekintettel a felperes a 2009. évben a járadék fizetésére kötelezett cég felszámolójával, a ... Zrt-vel megállapodást kötött. A felperes és a ... Zrt. között 2009. szeptember

22. napján létrejött Megállapodás 3. pontja szerint a szerződő felek a járadékjellegű követelések egy összegben való kielégítésében állapodtak meg, melynek eredményeként az elmaradt járadékot is magában foglalóan a járadék jellegű követelés 118.000.000 forint egyösszegű megváltásában állapodtak meg. A Megállapodás 4. pontja értelmében a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Csődtv.) 62. §-ában foglalt helytállási kötelezettség alapján a Magyar Állam képviselőjében eljáró - a felek megállapodásában rögzített és a Csődtv. 57. § (1) bekezdés c) pontjába sorolt hitelező igényt, azaz egyösszegű megváltásként 118.000.000 forint összeget - a Pénzügyminisztérium a ... Zrt. bankszámlájára utalja át. A Megállapodás 6. pontja szerint a károsult (azaz jelen per felperese) kijelentette, hogy a 3. pontban rögzített, az elmaradt járadékot is magába foglaló 118.000.000 forint egyösszegű megváltásra vonatkozó összeg kifizetését követően a balesettel kapcsolatos minden további járadékigényéről lemond és követelését kiegyenlítettnek ismeri el. A Megállapodás 7. pontja alapján a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja tv.) 73. §-a (4) bekezdése szerinti adó megállapításáról és kifizetéséről a felszámoló gondoskodik. A Megállapodás 8. pontja értelmében a Megállapodás a Pénzügyminisztérium jóváhagyásával és a fenti összeg 2009. október 20. napjáig történő kifizetésével lép érvénybe. A Megállapodás alapján a Pénzügyminisztérium a 118.000.000 forint összeget a felszámoló részére átutalta. A felszámoló a Megállapodás 7. pontjában foglaltak szerinti 29.500.000 forint adó megállapítását és levonását követően a kifizethető nettó 88.500.000 forintot a felperes részére 2009. október 14. napján átutalta, közleményként a „**I.Rt.** f.a. egyösszegű járadék megváltás - részlet" szöveg feltüntetésével. A ... Zrt. nyilatkozata szerint az általa visszatartott 29.500.000 forint jogcíme levont személyi jövedelemadó volt, az akkori hatályos jogszabályok alapján 25%-os mértékű. A felperes 2010 májusában pert indított, melynek kapcsán a felszámoló 29,5 millió forintot bírósági letétbe helyezett. A felperes az önellenőrzésen azért tüntetett fel 196.666.666 forint kártérítést, mert álláspontja szerint a nettóban megítélt összeget az 1/2006. (V. 22.) PK vélemény alapján kötelező felbruttósítani. Ezt a felbruttósítást a felszámoló nem tette meg, ezért a felperes az adóhatósági állásfoglalásra tekintettel készítette el a bevallását. Tekintve, hogy sem a PK vélemény, sem a határozatok nem tartalmazzák a bruttósítás technikáját, így a felperes a 2009. évben érvényben lévő legmagasabb, 40%-os adókulccsal felszorozta az eredeti 118 millió forintot. A felperes az adóhatósági állásfoglalás szerint is hivatkozott PK vélemény alapján úgy vélte, hogy ez a kötelező és törvényes eljárás, és mivel azt a kifizető nem teljesítette, el akarta indítani azt az adóhatósági eljárást, amely alapján hozzájut a jogos igényéhez, és egyben a felszámoló végre eleget tesz a jogszabályban előírt kötelezettségeinek.

Az elsőfokú adóhatóság a 2013. március 21. napján kelt 3575292544 iktatószámú határozatával a felperes terhére a 2009. évre személyi jövedelemadó adónemben 58.980.879 forint adókülönbötetet állapított meg, amelyből 84.280 forintot adóhiánynak, 58.896.599 forintot jogosulatlan igénylésnek minősített, 2.986.970 forint adóbírságot szabott ki és 14.452 forint késedelmi pótlékot számított fel. Határozatának indokolásában rögzítette, hogy a felperes a 2009. évben munkaviszonyban állt az ..., e munkaviszonyból 3.920.515 forint bérjövödelme származott, amelyből a munkáltató a 09M30-as igazolás szerint 1.073.084 forint adóelőleget levont. Erre tekintettel az elsőfokú adóhatóság az összevont adóalapot a bevallással egyezően 3.920.515 forintban határozta meg, az Szja tv. 29. §-a alapján, így az összevont adóalap adójának összege a bevallással egyezően 1.069.385 forint. A felperes a súlyos fogyatékos magánszemélyt megillető adókedvezmény érvényesítésének megalapozottságát a ... által 2004. október 7-én készített 7732/2004 számú orvosszakértői véleménnyel alátámasztotta. A fentiek szerint az összevont adóalapot terhelő, kedvezményekkel csökkentett adó összegét az elsőfokú adóhatóság az adóbevallással egyezően 1.026.485 forintban állapította meg. Az ingatlan értékesítéséből származó jövedelem meghatározása során a felperes 2.500.000 forint bevétellel szemben az ingatlan megszerzésére fordított költségként 1.500.000 forint vételárat, 150.000 forint illetéket és 100.000 Ft egyéb költséget számolt el, azzal, hogy az ingatlan

tulajdonjogának megszerzésével és birtokbavételével kapcsolatos peres eljárás ügyvédi költségének 50%-át számolta el. Az elsőfokú adóhatóság az ingatlan értékesítése kapcsán a 2.500.000 forint bevételt a bevallottal egyező összegben elfogadta. Az ingatlan megszerzésével kapcsolatban megállapította, hogy a felperes az iratokat nem teljes körűen bocsátotta rendelkezésre, a 2012. július 27-én kelt 3571659561 számú iratok pótlására szóló felhívásra a 2012. augusztus 13-án kelt írásbeli nyilatkozatában előadta, hogy a szerződés nem áll a rendelkezésére. Az elsőfokú adóhatóság megállapította, hogy a felperes e körben az iratmegőrzési kötelezettségének részben tett eleget. Az elsőfokú adóhatóság a felperes által csatolt, a ... Megyei Bíróság 2005. november 4-én kelt 8.P.20.397/2005/13. számú ítéletében foglaltak alapján, az Szja tv. 62. § (2) bekezdésének rendelkezésére figyelemmel a ... hrsz. alatti, a természetben ... sz. alatt található garázs ingatlan megszerzésére fordított összeget 1.000.000 Ft-ban határozta meg, eltérően a felperes által vallott 1.500.000 forinttól. Az elsőfokú adóhatóság feltárta, hogy a ... hrsz. alatti garázs megszerzésére tekintettel a felperes a kiszabott 150.000 Ft vagyonszerzési illetéket 2007. szeptember 4-én megfizette, így annak költségként történő elszámolását elfogadta. A ... sz. alatti lakás- és garázs ingatlanok megszerzéséhez kapcsolódóan felmerült egyéb költségek vonatkozásában az elsőfokú adóhatóság elfogadta a felperes által javasolt 50-50%-os megosztást az ingatlanok között, így a garázs ingatlant érintően felmerült igazolt költségek 50%-át vette figyelembe az alábbi tételek vonatkozásában:

- A ... Megyei Bíróság a 8.P.20.397/2005/13. számú ítélete szerint a perben a felperes személyes eljárása kapcsán felmerült költségeket (úti-, nyomtatási-, másolási-, postai költség) 12.000 forintban fogadta el, melynek 90%-át, azaz 10.800 forintot megtérített a felperes részére; ezért a meg nem térített peres költség arányos részét, 600 forintot a felperes költségként vette figyelembe.

- A ... Megyei Földhivatal által kiállított ... sorszámú számla alapján a két ingatlan hiteles tulajdoni lapja kiadása miatt (arányosan) 3.000 forint költség került elfogadásra.

- A felperes nevére a ... ügyvéd által kiállított ... és ... sorszámú számlák alapján 40.000 Ft ügyvédi költséggel számolt az elsőfokú adóhatóság, tekintettel arra, hogy a ... Megyei Bíróság előtt a földhivatal ingatlan-nyilvántartási ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránti perében, a II.P.21.667/2003/7. számú ítélet kapcsán a felperesnek 80.000 Ft költsége merült fel.

- A ... Megyei Bíróság 8.P.20.397/2005/13. számú ítéletében foglaltak végrehajtása érdekében a ... Megyei Földhivatal a 30.599/2007. számú határozatában megállapította, hogy a hivatkozott ingatlanok kapcsán a tulajdonjog ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésre a 2006. június 28-án érkezett ítélet, valamint a földhivatal hiánypótlásának teljesítésére 2007. január 2-án benyújtott, 2006. november 30-án kelt nyilatkozat alapján került sor. Az elsőfokú adóhatóság az előzőekre tekintettel a ... Ügyvédi Iroda eljárása kapcsán a megbízási díjat - a 2006. július 13-án kelt szerződés és a 2006. július 13-án kelt ... sorszámú nyugta alapján (100.000 Ft + ÁFA) - 60.000 forintban; míg a ... Ügyvédi Iroda eljárása kapcsán a megbízási díjat - a 2006. szeptember 25-én és 2007. január 18-án történt utalások internetbanki bizonylata (150.000 Ft) alapján - 75.000 forintban fogadta el költségként. Az elsőfokú adóhatóság a ... hrsz. alatti garázs megszerzésével összefüggő további költségeket összesen 178.600 forintban vette figyelembe, így a hivatkozott garázshoz kapcsolódóan a bevétellel szemben elszámolható költség 1.328.600 forint volt, ami 421.400 forinttal kevesebb, mint a felperes által bevallott 1.750.000 forint költség összege. Az elsőfokú adóhatóság a határozat indokolásában rámutatott arra, hogy az Szja tv. rendelkezései alapján a bevétellel szemben elszámolható költségként csak a magánszemély által igazolt kiadások vehetők figyelembe, ezért nem fogadta el költségként az alábbi tételeket:

- A ... hrsz. alatti ingatlanhoz kapcsolódó költségeket a ... Megyei Illetékhivatal 307.383/01/2002 számú fizetési felfüggesztéséről szóló határozata és a 2002. november 6-án kelt ... ügyvéd meghatalmazása alapján, mivel az nem a ... sz. alatti garázs ingatlannal összefüggésben merült fel.

- A 2007. július 16-a és 2009. március 5-e között a ... részére történő utalások (6 db) kapcsán csatolt internetbanki bizonylatok szerinti összegeket, mivel az átutalás jogcímét a felperes nem igazolta, s a

bizonylatok alapján megállapítható volt, hogy az utalásokra több hónappal az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzést követően került sor, így azok nem kapcsolhatóak az ingatlan megszerzéséhez.

- A ... Közzétett Földhivatal 2010. november 26-án kelt 30004-340/2010 számú értesítése és a hozzá kapcsolódó 2010. december 4-ei feladóvevény alapján a felperes kérelmére iratokról készült másolat díját, mivel az a .... sz. alatti garázs 2009. évi értékesítését követően merült fel.

- A 2008. október 31-ei internetbanki bizonylat szerinti 7.660 forintot, mivel azt a ... Megyei Bíróság utalta a felperes folyószámlájára, így az nem kiadás, hanem bevétel volt.

- A felperes által csatolt további dokumentumok - kézzel írott kimutatás a ... közötti utakról, 15 könyvelt küldemény feladóvevénye, a ... Megyei Bíróság felé 100.000 forint összegben történt utalások banki bizonylata, 2732766 sorszámú számviteli bizonylat 7.300 forint illetékbélyeg vételéről, a ... Rendőrkapitányság hivatalos feljegyzése másolat készítésének díjáról (500 forint), a ... Megyei Földhivatal fizetési felszólítása és a 10.000 forint megfizetését igazoló csekk, a ... sorszámú számla közjegyzői munkadíjról (2.625 forint), a ... sorszámú számla tulajdoni lap kiadásáról (3.000 forint), a ... Megyei Illetékhivatal fizetési felhívása és a 6.000 forint megfizetését igazoló csekk - szerinti költségeket, mivel azok önmagukban nem igazolják, hogy a kiadások kifejezetten az ingatlan megszerzésével összefüggésben merültek fel, és ezt a felperes kifejezett felhívásra sem támasztotta alá.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú adóhatóság a .... sz. alatti garázs átruházásából származó jövedelem összegét - a 2.500.000 forint bevétellel szemben elszámolható, 1.328.600 forint összegű igazolt költségekre tekintettel - 1.171.400 forintban határozta meg, azzal, hogy az Szja tv. 62. § (4) bekezdés b) pontja alapján az előzőek szerint számított összeg 20%-ával, vagyis 234.280 forinttal csökkentve, az adóköteles jövedelem összegét 937.120 forintban, és ez után az adófizetési kötelezettség összegét - 25%-os adómértékkel - 234.280 forintban állapította meg, így a felperes adóbevallásához képest - az ingatlan értékesítésből származó, külön adózó jövedelmet 337.120 forinttal nagyobb, míg az adóköteles jövedelem után fizetendő adót 84.280 forinttal nagyobb összegben határozta meg.

Az önellenőrzéssel bevallott egyéb forrásadós jövedelem vonatkozásában az elsőfokú adóhatóság a felperes által rendelkezésre bocsátott dokumentumok - többek között a kártérítési perben hozott 21.P.90.136/1988/111. számú ítélet, a megítélt járadék felemelése kapcsán indított perben hozott 5.P.28.270/2005/7. számú ítélet, a 2009. szeptember 22-én kelt járadékjellegű követelés egyösszegű megváltása tárgyú megállapodás, illetve a szintén 2009. szeptember 22-én kelt perbeli egyezség létrehozására irányuló megállapodás; az 1/2006 PK vélemény, valamint az adóhatóság 2279557832 számú, 2888084930 számú, 28881 11247 számú állásfoglalásai - alapján tárta fel a tényállást és határozatának indokolásában rámutatott arra, hogy a **I.Rt.** ellen indított kártérítési perben a Pesti Központi Kerületi Bíróság 1998. április 24-én kihirdetett 21.P.90.136/1988/111. számú ítélete, a felperes javára 8.074.802 Ft és annak kamatai, valamint 1998. május 1. napjától kezdődően havonta 121.697 Ft járadék megfizetését rendelte el. A hivatkozott járadék felemelése iránti per kapcsán a Fővárosi Bíróság a 2007. február 20-án kihirdetett 5.P.28.270/2005/7. számú ítéletében megállapította, hogy a felperest a 2000. évben havonta 232.201 Ft (éves szinten 2.486.712 Ft), 2001-2003. években havonta 388.000 Ft (éves szinten 4.656.000 Ft), 2004-2006. években havonta 461.000 Ft (éves szinten 5.532.000 Ft), valamint 2007. január 1-től havonta 506.500 Ft járadék illeti meg. A bíróság megállapítása szerint a felperest a 2000-2006. években mindösszesen 33.050.412 Ft illette meg, azzal, hogy a járadék fizetésére kötelezett a 2000-2006. évre vonatkozó teljesítésbe jogosult beszámítani a bíróság ideiglenes intézkedésével megállapított, és havonta folyamatosan megfizetett, 160.000 Ft járadékot. Az utóbbi ítéletre hivatkozva a **I.Rt.** „f.a.” képviselőjében a ... Zrt. megbízása alapján ... felszámolóbiztos 2009. szeptember 22-én írásban kötött megállapodást a felperessel a Csódtv. 57. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt járadékjellegű követelések egy összegben való kielégítéséről, azzal, hogy ilyen megállapodás hiányában a felszámoló köteles a

jogosult javára egyszeri díjú járadék biztosítási szerződést kötni. A felek kijelentették, hogy az említett tárgykörben tárgyaltak egymással, melynek eredményeként megállapodtak az elmaradt járadékot is magába foglalóan a járadék jellegű követelés 118.000.000 Ft egyösszegű megváltásában. Emellett a perbeli egyezség létrehozására irányuló megállapodásra is sor került, mert a Fővárosi Bíróság előtt 37.P.23.257/2009. szám alatt folyamatban lévő perben jelen per felperese 18.130.000 Ft és járulékai megfizetésére kérte kötelezni a ... Zrt-t. Az előzőek szerint peresített fizetési kötelezettséget kívánta rendezni a ... Zrt. az első tárgyaláson való egyezség megkötésével, melynek feltételeként kikötésre került, hogy a **I.Rt.** „f.a.” az első tárgyalást megelőzően 2009. október 20-áig teljesíti a 118.000.000 Ft-os egyösszegű járadék megváltást. A felek megállapodása szerint, abban az esetben, ha a hivatkozott peres eljárás első tárgyalásán nem kötik meg a perbeli egyezséget, úgy a megállapodás érvényét veszti. A felek perbeli egyezség létrehozására irányuló megállapodást - mint akaratukkal egyezőt - jóváhagyólag írták alá, két tanú előtt. A ... Zrt. és a felperes által 2009. szeptember 22-én kötött perbeli egyezség létrehozására irányuló megállapodás nem teljesült, mivel a felperes a részére átutalt 88.500.000 Ft összegben felül kérte a további - adóként levont - 29.500.000 Ft megfizetését is. Az előzőekre tekintettel a felek a 37.P.23.257/2009. szám alatt folyamatban lévő kártérítési perben nem kötötték meg az egyezséget. A felperes és a ... Zrt. tehát eltérő álláspontot képviselnek a közöttük 2009. szeptember 22-én létrejött Megállapodás szerinti összeg szja kötelezettségére vonatkozóan, ezért a felszámoló állásfoglalást kért a Pénzügyminisztériumtól és az APEH főosztályától is, mely szervek szakmai állásfoglalása az volt, hogy a kifizető helyesen járt el akkor, amikor a Megállapodás 7. pontjának megfelelően az egyösszegű járadék megváltásból levonta a személyi jövedelemadót. A felszámoló az állásfoglalások alapján a járadékkal folytatott egyeztetések lezárását követően kívánta teljesíteni az adófizetési kötelezettségét átutalással, azonban időközben e körben a felperes pert indított a Pesti Központi Kerületi Bíróságon. Mivel a hivatkozott, 21.P.50.901/2010. számú per tárgya az, hogy ki a jogosultja a 118.000.000 Ft-ból szja címén levont és visszatartott 29.500.000 Ft-nak, így az összeget a felszámoló bírósági letétbe helyezte a per jogerős befejezéséig, s a hivatkozott kifizetésről és adólevonásról az igazolás kiállítására sem került sor. E tényekről a felszámoló az adóhatóságot az SF-3837/2010. számú levelében tájékoztatta, azzal, hogy az igazolás kiállítására nyilvánvalóan abban az esetben kerülhet sor a peres eljárás lezárását követően, ha a bíróság úgy dönt, hogy a letétbe helyezett összeget az adóhatóságnak kell kifizetni. A felszámoló a nyilatkozatához másolatban csatolta a vonatkozó iratokat, bizonylatokat. A hivatkozott Megállapodás a minisztérium részéről formálisan jóváhagyásra nem került, de a kifizetés előtt megvizsgálták a jogalapot és az összegszerűséget, a Megállapodásban szereplő adatok (név, ítélet száma, számlaszám, stb.) helyességét. Az utalás irányát ellenőrizte mind az utalványozó, mind az ellenjegyző. Az elsőfokú adóhatóság a határozatában utalt arra, hogy a minisztérium álláspontja szerint a Megállapodás a tartalmát illetően egyértelmű volt, az elmaradt járadékot is magába foglaló megváltási összeg 118.000.000 Ft volt, és ennek az összegnek az utalványozására került sor a felszámolónak. A Megállapodásból kiderült az is, hogy bruttó összegről van szó, mivel a 7. pont utalt az Szja tv. 73. § (4) bekezdésére is. Az elsőfokú adóhatóság a beszerzett bizonyítékokat, adatokat értékelve megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság 5.P.28.270/2005/7. számú ítélete a **I.Rt.** „f.a.”-t egyrészt elmaradt havi járadék, másrészt jövőbeni, véghatáridő nélkül havi járadék megfizetésére kötelezte. A felszámolás alatt álló társaság azonban a bírósági ítéletben foglaltaknak fedezetihiány okán nem tudott eleget tenni, így a felszámoló a Csódtv. rendelkezéseinek megfelelően terjesztette elő felperes hitelezői igényét, és annak jogalapját a Pénzügyminisztérium felé. A ... Zrt, valamint a felperes - a Csódtv. 58. § (3) bekezdésében foglalt választási lehetőségek közül - a járadék egy összegben történő megváltásában egyeztek meg a 2009. szeptember 22. napján létrejött megállapodás szerint. Az előzőekre tekintettel a felszámoló 2009. október 14. napján 88.500.000 Ft-ot utalt a felperes bankszámlájára. Az elsőfokú adóhatóság megállapította, hogy a felperes 118.000.000 forint adóköteles jövedelmet szerzett, amelyből a kifizető 25% (összegszerűen

29.500.000 forint) személyi jövedelemadót vont le. Az elsőfokú adóhatóság a bevallástól eltérően megállapította, hogy a felperes által felszámolás keretében járadék egy összegben való megváltása jogcímén 2009. évben megszerzett jövedelem 118.000.000 forint, amely adóköteles jövedelem utáni adó 29.500.000 forint. Erre tekintettel az elsőfokú adóhatóság - az önellenőrzéshez képest - az egyéb forrásadós, külön adózó jövedelmet 78.666.666 Ft-tal kisebb, míg az adóköteles jövedelem után fizetendő adót 19.666.666 Ft-tal kisebb összegben határozta meg, így a külön adózó összes jövedelem a bevallott 197.266.666 forinttal szemben 118.937.120 forint, az ez után fizetendő adó - a bevallott 49.316.666 forinttal szemben - 29.734.280 forint. Az eltérés a felperes javára a külön adózó jövedelem tekintetében 78.329.546 forint, míg a fizetendő adó vonatkozásában 19.582.386 forint. Az elsőfokú adóhatóság a 2009. évi összes jövedelmet - 200.587.181 forint helyett - 121.920.515 forintban, az ez utáni adót - 50.343.151 forint helyett - 30.760.765 Ft-ban határozta meg. Az eltérés a felperes javára az összes adóköteles jövedelem tekintetében 78.329.546 forint, míg a fizetendő adó vonatkozásában 19.582.386 forint. A kifizetők által levont forrásadó vonatkozásában az elsőfokú adóhatóság a felperes által az önellenőrzéssel bevallott 108.166.666 forinttól eltérően a kifizető által ténylegesen levont forrásadó összegét 29.500.000 Ft-ban, és ezzel együtt a kifizetők által összes levont adót/adóelőleget - a bevallott 109.239.750 Ft helyett - 30.573.084 Ft-ban állapította meg. Az eltérés a felperes terhére az összes levont adó/adóelőleg tekintetében 78.666.666 forint. Az adóbevallással együtt ténylegesen fizetendő adó összege 187.681 forintban került meghatározásra, a felperes által az önellenőrzéssel bevallott 58.896.599 forint visszaigényelhető adó helyett. Az elsőfokú adóhatóság a felperes terhére mindösszesen 59.084.280 forint személyi jövedelemadó különbözetet állapított meg azzal, hogy ezen összegből az eredetileg benyújtott bevallás szerint vallott és meg is fizetett 103.401 forint adóra tekintettel a felperes terhére ténylegesen 58.980.879 forint adókülönbözet megállapítására került sor, amelyből 84.280 forint adóhiánynak, míg 58.896.599 forint jogosulatlan visszaigénylésnek minősült. A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2013. augusztus 27. napján kelt 2889255456 számú határozattal az elsőfokú határozatot megváltoztatta, a felperes terhére a 2009. évre személyi jövedelemadó adónemben 59.090.880 forint adókülönbözetet állapított meg, amelyből 58.896.599 forintot jogosulatlan igénylésnek, 90.880 forintot adóhiánynak minősített, 2.990.270 forint adóbírságot szabott ki és 15.649 forint késedelmi pótlékot számított fel. Az alperes az ingatlan értékesítése kapcsán az elsőfokú eljárásban rendelkezésre bocsátott iratok, bizonylatok alapján az elsőfokú adóhatóság által elfogadott költségeket felülvizsgálva megállapította, hogy a ... Ügyvédi Iroda, valamint a ... Ügyvédi Iroda eljárásával kapcsolatos kiadások szabályszerű igazolása nem történt meg, mivel e körben a felperes nem igazolta számlával az említett ügyvédi költségeket, így nem jogosult költségként érvényesíteni ... Ügyvédi Iroda esetén 60.000 forintot, míg a ... Ügyvédi Iroda esetén 75.000 forintot. Megállapította továbbá, hogy az elsőfokú adóhatóság jogszerűen fogadott el az ingatlan megszerzésére fordított összegként 1.000.000 forint, valamint ezen túlmenően - a felperes által csatolt iratok, bizonylatok alapján - 43.600 forint költséget. A felperes által a fellebbezéshez csatolt iratok, bizonylatok alapján azt is megállapította, hogy a .... sz. alatti garázs megszerzése kapcsán a felperes ténylegesen 152.000 forint illeték elszámolására jogosult, mivel a 150.000 forint vagyonszerzési illeték mellett 2.000 forint eljárási illetéket is megfizetett. Ugyanakkor a ... által 2007. július 18-án kiállított ... sorszámú számla alapján, annak 50%-ában a felperes 100.000 forint ügyvédi költséget vehet figyelembe a 9.K.20.540/2008. számú per kapcsán. A felperes által rendelkezésre bocsátott további iratok tekintetében megállapította, hogy azok az ingatlan átruházásból származó bevétellel szemben elszámolható költségek szabályszerű igazolására nem alkalmasak, így a felperes az elsőfokú határozatban foglalt megállapítástól eltérően összességében 33.000 forinttal kevesebb költség elszámolására jogosult. Mindezek alapján a .... sz. alatti garázs átruházásából származó jövedelem meghatározása vonatkozásában a felperes 2.500.000 Ft bevétellel szemben 1.295.600 Ft szabályszerűen igazolt költséget számolhat el, melyből így a számított jövedelem összege 1.204.400 forint, míg az adóköteles jövedelem összege - az Szja tv. 62.

§ (4) bekezdés *b*) pontjában foglaltakra tekintettel - 963.520 Ft, amely után az adófizetési kötelezettség összege - 25%-os adómértékkel - 240.880 forint. A felperesnek a megítélt kártérítési járadék egyösszegű megváltása adójogi megítélése vonatkozásában a 2009. évben hatályos Szja tv. kógens rendelkezésére hivatkozva rögzítette, hogy a „Kisösszegű és egyéb kifizetések, egyösszegű járadék-megváltások” címszó alatt a 73. § (4) bekezdése tartalmaz rendelkezést, amely előírja, hogy a magánszemélyt felszámolás keretében megillető kártérítési járadék és más hasonló járadékjellegű követelés egy összegben való megváltása esetén a kifizetett összeg teljes egészében jövedelem, és az adó mértéke 25%, azzal, hogy a jövedelem utáni adót a kifizető állapítja meg, vonja le, és fizeti be. Az alperes a határozat indokolásában rögzítette, hogy a hivatkozott jogszabályi előírás, valamint a beszerzett bizonyítékok, illetve az arra alapítva feltárt tények, körülmények alapján az elsőfokú adóhatóság jogszerűen és helytállóan állapította meg, hogy a felperes javára megítélt kártérítési járadék egy összegben való megváltása az irányadó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően, tényállásszerűen történt, így a felperes valóban az Szja tv. 73. § (4) bekezdése szerinti adóköteles jövedelemre tett szert. A kártérítési járadék egy összegben való megváltása kapcsán rögzítette, hogy a kifizető nem teljesítette az Art. 46. § (1) bekezdése szerinti azon bizonylat és összesített igazolás kiadási kötelezettségét, amelyből kitűnik a magánszemély bevételeinek teljes összege és jogcíme, az adó alapjául szolgáló összeg, a levont adó összege, így a felszámoló jogellenes eljárása a felperes tekintetében valóban akadályát jelentette az adóbevallás szabályszerű teljesítésének, és e körben a rendeltetésszerű joggyakorlásnak. A felperesnek azonban a rendelkezésére álló iratokra és adatokra, így különösen a Megállapodásra, illetve az abban foglalt 118.000.000 forintos összegre, valamint a bankszámláján 88.500.000 forint összegben történt jóváírásra figyelemmel - függetlenül az említett bizonylat és összesített igazolás kiadásának elmaradásától - ismernie kellett a releváns tényeket. Ennek alapján lehetősége és joga is volt arra, hogy az Art. 131. § (6) bekezdése szerinti soron kívüli adómegállapítás iránti eljárást megindítsa annak okán, hogy vitatja a kifizetői adómegállapítást. Ezen jogával a felperes nem élt, pedig megtehetette volna a 2009. évi szja bevallás 2010. május 21-ei benyújtásától egészen az önellenőrzés benyújtásáig, azaz 2012. június 19-éig. A felperes olyan összeget igényelt vissza, amely az adóhatósághoz - bírósági letétbe helyezés okán - nem került befizetésre. Az alperes a határozatában rögzítette, hogy az elsőfokú adóhatóság a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően, helytállóan állapította meg, hogy a felperes a személyi jövedelemadó bevallás önellenőrzését tartalmazó bevallásban vallott 196.666.666 forint helyett valójában 118.000.000 forint adóköteles jövedelmet szerzett, melyből a kifizető ténylegesen 29.500.000 forint adót vont le, a bevallott 108.166.666 forinttal szemben. Az alperes azt is megállapította, hogy az elsőfokú adóhatóság a jogi szabályozásnak megfelelően tett eleget a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének, az ügyre vonatkozó releváns tényeket, körülményeket számba véve, a rendelkezésre álló adatokat és bizonyítékokat egyenként és összességében okszerűen értékelve állapította meg a tényállást, és arról a döntésében számot is adott. Határozatának indokolásában rámutatott arra, hogy az adóbírság jogszerűen került az adóhiány 50%-ában meghatározásra, továbbá a jogosulatlan igénylés után a bírságalap 5%-ában, s a késedelmi pótlék számítása körében pedig nem tárt fel olyan kivételes méltánylást érdemlő körülményt, amely a törvényben foglaltaktól eltérő kezdő nap meghatározását indokolta volna.

A felperes kereseti kérelmet nyújtott be az alperesi határozat bírósági felülvizsgálata iránt, keresetében kérte a határozat megváltoztatását vagy hatályon kívül helyezését, a terhére tett adómegállapítás és jogkövetkezményei törlését. Kereseti kérelmének indokaként kifejtette, hogy a jogerős döntés megalapozatlan, mert nem tárta fel a szükséges tényállást, iratellenes és adózási alapelvekbe ütközően is törvényellenes, továbbá az ügyben érdekelt Pénzügyminisztérium nyilatkozataira hagyatkozott. A visszaigénylés kapcsán kérte az eljárás hatóságok kötelezését az eljárás megisméltésére. Hivatkozott arra, hogy a költségtérítő rész és a felbruttosítás nélküli jövedelempótló kártérítés mentes az adó alól, az 1/2006. PK vélemény alapján tett 19.666.666 forint

visszaigénylése körében pedig semmilyen indokolás nincs, így a jogerős határozat sérti a jogbiztonságot. Kifogásolta, hogy nincs jogszabályi hivatkozással alátámasztva a jogerős döntés, abban a vonatkozásban, hogy milyen jogszabály alapján adózik ugyanúgy az elmaradt járadék, a költség és egyéb járadék elem. Sérelmezte, hogy olyan hivatkozásokon, állásfoglalásokon alapul a döntés, amelyeknek az Alkotmánybíróság 60/1992. (XI. 17.) AB határozata szerint nincs jogi relevanciája. Az eljárás hatóságok tévesen, kiterjesztően értelmezik az Szja tv. 73. § (4) bekezdését, mert abból nem vezethető le azon következtetés, hogy ha nincs megbontva az elmaradt járadék, a költségtérítő rész és egyéb elemek, akkor is adóznak, ha azok egyébként mentesek az adó alól. Kifogásolta, hogy a költségtérítő rész az Szja tv. 1. mellékletének 6.1. pontjába ütközik, mert az mentes az adó alól, valamint az Szja tv. 1. sz. mellékletének 6.7. pontja alapján a nettóban megítélt munkabér jellegű jövedelem - mert nem került felbruttósításra - mentes az adózás alól. Álláspontja szerint az alperes hatáskörét túllépte, a rendes bírósági hatáskörbe tartozó kérdésekben döntött amikor a felek akaratát megpróbálta értelmezni. Előadta, hogy az alperes iratellenesen és a szövegtörvényből kiragadva értelmezte a szerződés 7. pontját, ahelyett, hogy a járadékelemeket vizsgálta volna és eldöntötte volna a jogszabályok szerint, hogy melyik elem adózik, melyik nem. Erre figyelemmel a döntés a jogbiztonság követelményébe, így az Alkotmányba is ütközik, amely szerint Magyarország jogállam. Kifogásolta, hogy a bíróság egy részét számítási hiba miatt helytelenül szabták ki, továbbá a felperes a NAV és APEH állásfoglalásokra és az ezekben feltüntetett jogszabályokra hivatkozva, így például az 1/2006. PK vélemény szerint járt el, így a jóhiszeműségéhez és a kellő körültekintéséhez nem fér kétség, ezért az Art. 133. § (6) bekezdés szerinti eljárásnak lett volna helye. Hivatkozott a NAV 2464858957 számú határozatára, amely szerint egyösszegű megváltás esetében is alkalmazandóak a mentességi szabályok, ezt azonban a határozat meg sem említi. A visszaigénylés kapcsán előadja, hogy jóhiszeműen járt el, felkereste az illetékes APEH kirendeltséget, 2012. május 20. napján, s a visszaigénylés kapcsán tájékoztatást kért és segítséget az önellenőrzési ív kitöltésében, azonban segítségét nem kapott, mert éppen bevallási időszak volt, ezért kényszerült saját maga kitölteni az önellenőrzési nyomtatványt. A visszaigénylésre vonatkozó kérelmét rosszul értelmezték, mert egyrészt 29,5 millió forintot igényelt vissza a 118 millióból jogalap nélkül visszatartott összeg vonatkozásában, valamint a felbruttósítás miatti adókülönbötést igényelte vissza, tehát 118 millió forint felbruttósított részének 196 millióból járó 19.666.666 forintot, tehát az sem igaz, hogy a 29,5 millió visszatartott összeg dupláját igényelte volna vissza, azaz még a visszaigénylési kérelmet sem tudták helyesen értelmezni a hatóságok. Álláspontja szerint figyelembe kellett volna venni a visszaigénylés célját is: azt az összeget kívánta visszaigényelni a betegsége miatt, amely a gyógyszerköltségének és egyéb költségének a fedezete. Az Szja tv. 73. § (4) bekezdésének a hatósági értelmezése méltánytalan, miután nettó és mentes költségek is adóznak, így az arányos adózás (anyagi jogi) alapelve csorbát szenved. Mindezeket a körülményeket figyelembe kellett volna venni és minimum a bíróság kiszabását mellőzni kellett volna azt Art. 133. §-a és a 7004/2010 (AEÉ 10.) APEH irányelv szerint. A felperes kiemelte, hogy mindent megtett, ami az adózótól elvárható, és maximális mértékben követte a jogszabályokat, és azt amit a NAV állásfoglalásában vele közölt. 2010 május 20-ig törvényesen és korrekten benyújtotta a 2009. évi bevallását. Két problémás tétel is volt benne: az egyik a kártérítésként kapott garázs értékelése és a lakás értéke, a másik a kapott járadék, amelynek a 25% levonását és az általa igazságosnak vélt (akkor nem is ismerve a PK véleményét) bruttóított számítását is leírva jelezte, nem tud adóigazolás hiánya miatt sem korrekt bevallását készíteni, egyben kérte a NAV segítségét. Ezt „MELLÉKLET” jól olvasható felirattal jelezte. Ez a melléklet szokatlan, egyedi megoldás, de nem tiltja a jogszabály így törvényes, amelyre a hatóságnak határidőn belül reagálni kellett volna. A hatóság nem tette, ez már azt jelezte, hogy nincs kifogása a mellékletben leírt eljárással szemben. Ezek után hivatalos NAV állásfoglalást kért, mivel a kapott állásfoglalás nem merítette ki a kért témát, nem kapott teljes körű választ, részletezetten leírt problémájára újabb állásfoglalást kért. E közben telefonon felvette a kapcsolatot az ügy intézőjével

aki a pontos és egyedi ügyre szabott állásfoglalás érdekében dokumentumokat kért, amelyet felperes el is küldött (ítéletek és egyéb dokumentumok) a hatóság részére. Ennek alapján - ismerve a releváns dokumentumokat a hatóság kiadta második, az ügyre jogilag pontosan vonatkozó állásfoglalását. Ebben kiemelten fontos: nem jogszabályi értelmezést kapott (mert ez jogilag nem lenne releváns), hanem pontosan közölték, milyen jogszabályok szerinti eljárásra kötelezett a hatósági eljárás szerint a kifizető. Ennek lényege, hogy jár a költségek adómentessége, valamint az 1/2006. PK vélemény szerint a nettót bruttósítani kell. A felperes bejelentésére a hatóság vizsgálatot rendelt el a felszámolónál, amely 2010.11.04 napján megállapítás nélkül zárult. Ez a felperes számára azt jelentette, hogy a ... pontosan úgy járt el, ahogy a NAV a jogszabályok szerint elvárja: érvényesítette a költségmentességet, a PK vélemény szerint felbruttósított, valamint elkészítette az adóigazolást. Csak semmit nem adott át a felperesnek. Az Szja törvény egyértelmű: az adózó akkor is visszaigényelheti a neki járó összeget, ha azt a kifizető levonta, függetlenül attól, hogy befizette-e az adóhatóságnak (amiről az adózónak az adótitok miatt nem is lehet pontos és hiteles tudomása), így a benyújtott visszaigénylés teljesen törvényes volt, a jogszabályokon és a NAV állásfoglalásán alapult. A felperes telefonon felhívta a NAV ... Igazgatóságát, ahol azt a szóbeli tájékoztatást kapta, hogy elindíthatja a visszaigénylését a dokumentumai alapján. Ezután a NAV ... kirendeltségénél interneten foglalt tanácsadási időpontot, ahol közölték az adójának kiszámításával és elkészítéssel nem foglalkoznak, így a másodfokú határozat azon kijelentése, hogy adómegállapítást kérhetett volna, de nem kért, tényellenes: kért a bevallás mellékletében és a ... tanácsadaskor is. Előadta, hogy kizárólag a jogszabályok és a NAV állásfoglalás azon része szerint járt el, amely a hatósági eljárásban követendő, a NAV egyéb állásfoglalásait mellőzte, mert azoknak nincs jogi relevanciájuk, sőt vagy nem volt jogszabályi alapjuk, vagy ellentétesek voltak a jogszabályokkal (pl. a költség adómentességének igénybe nem vehetősége tekintetében). Az adóbevallás Mellékletében minden problémát előre jelzett, a Melléklet eltűnése és mellőzése nem a felperes hibája, sőt egy hivatalos okirat eltűnése önmagában is kérdéseket vet fel. Hivatkozott arra, hogy nem kötött külön a Fővárosi Bíróság ítéletétől eltérő Megállapodást a felszámolóval, sőt kifejezetten megállapodtak a Fővárosi Bíróság ítélete szerinti kifizetésében. Ez a hivatkozás egyértelművé teszi a kifizetés jogcímét és összezszerűségét (az elmaradt járadékra és a jövőbelire is). A felperes pontosan és egyértelműen szerződésben rögzítette, hogy a PM által utalt pénzből neki megfizetnek 118 millió forintot. Levonásról nem csak nem szól a szerződés, hanem egyértelműen a felek a felperes számára kifizetendő összegről állapodtak meg. A felperes élve a szerződéses szabadságával, nettó (neki kifizetendő, megfizetendő) összegről állapodott meg, azaz ha esetleg a kifizetéshez kapcsolódik bármilyen esetleges adó, illeték, költség, stb. ez nem terhelheti semmilyen módon a felperest. Erről két Megállapodás is egyértelműen rendelkezik. Jelezte, hogy az adóhatóság állásfoglalásai ellentmondásosak. A felperes semmilyen késedelmi kamat, bírság következménnyel nem sújtható, ha még a NAV különböző Igazgatóságai, Főosztályai is egymásnak ellentmondanak. A 29,5 millió forint visszaigénylése körében kifogásolta, hogy az adóhatóság nem tárta fel helyesen a tényeket a szerződés valódi tartalmát illetően, illetve azt helytelenül tárta fel. Hangsúlyozta, hogy a Fővárosi Törvényszék nettóban ítélte meg a járadék minden elemét, a nettó bevétel pedig nem jövedelem. Előadta, hogy a felszámoló a Megállapodás aláírása előtt arról tájékoztatta felperest, hogy ha a nettó bekerült volna az ítéletbe, akkor minden további nélkül levonás nélkül kifizeti a teljes összeget. Ezért kérte a felperes az ítélet kiegészítését közvetlenül a megállapodás aláírása után, 2009 szeptemberében. Hivatkozott az 5.P.28270/2005/13/I. számú 2009. október 29. napján kelt kiegészítő ítéletre, amely tartalmazza, hogy „A bíróság megállapítja, hogy az 5.P.28270/2005/7. sorszámú ítéletben szereplő valamennyi járadékösszeg nettó összeget jelent.” A felperes hivatkozott arra, hogy az alperes nem tárta fel, illetve iratellenesen tárta fel azt a tény, hogy megbontásra került a Megállapodásban és az elfogadott ajánlatban az elmaradt járadék összege - amely egyáltalán nem adózik az Szja tv. 73. § (4) bekezdése alapján sem -, továbbá nem vizsgálta, hogy a 118 millió forintból levonva az elmaradt járadékot, mennyi volt a költség, mennyi volt a nem vagyoni

kártérítés és mennyi volt a nettó jövedelem. Álláspontja szerint az EBH2006. 1568. számú döntés alapján a vizsgálatnak erre kellett volna kiterjednie, nem pedig a jogi relevanciával nem bíró állásfoglalásokra. Hivatkozott arra, hogy fel kellett volna tárni az egyes járadék elemeket jogcímenként, a vizsgálatot ebben a körben kellett volna elvégezni, ki kellett volna térni az elmaradt járadékigényre, a jövőbeni járadékigényre, azok elemeire, mivel annak költségtérítő része és jövedelempótló járadékra is van. Kifogásolta, hogy az alperes nem vette figyelembe és nem is indokolta, hogy az Szja tv. 73. § (4) bekezdése már nem hatályos. A felperes álláspontja szerint jogellenes a Pénzügyminisztérium (NGM) belső jogsegély során történt megkeresése, mint ahogy jogellenes Pénzügyminisztérium jogszabályi hivatkozás nélküli nyilatkozatának kizárólagos figyelembe vétele, hogy amennyiben a szerződésben nincs megbontva az elmaradt járadék, valamint a költségtérítő rész és egyéb elemek, akkor minden adózik, független azok valódi tartalmától és jogcímétől. Az érdekelt álláspontja pedig nem jogforrás, így az nem lehet a határozat alapja, hanem figyelmen kívül kellett volna hagynia a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 2. § (1) bekezdése és 42. § (1) bekezdése szerint. Miután a 118 millió forintot a Pénzügyminisztérium mint kezes utalta át a felperes részére, így mint érdekelt, véleményt sem adhat hatóságként. Kifejtette, hogy tételes anyagi jogszabályba ütközik a határozat, mert az adózási anyagi jogszabályok, így például az Szja tv. 73. § (4) bekezdése fogalmilag csak a jövőbeni járadékra vonatkozott, a lejárt járadékra nem. A járadék egyösszegű megváltása esetében az 1996/251. Adózási kérdésben foglaltak szerint a költségtérítő részre nem vonatkozik a 25%-os adó, míg a jövedelem pótló kártérítésre azért nem, mert egyrésztől nettóban került megállapításra, másrésztől az Szja tv. 1. számú mellékletének 6.2. pontja a nettóban megállapított jövedelempótló járadék összegére vonatkozik, ugyanis a járadék alapja a 1986-os jövedelem, amely nettóban került megállapítása, mert nem volt Szja törvény. A járadék-felelmes perben nem került sor felbruttósításra ezen járadék elem. A felperes értelmezése szerint teljesen kizárt a tételes jogszabályok és az adózás logikája alapján is az, hogy az 1988. január 1. után megítélt járadékok adóznának: vagyis az az értelmezés, hogy a bírósági ítélet napja lenne az adózás szempontjából meghatározó jogcímet keletkeztető időpont. Az adózással kapcsolatos tételes jogszabályok is kötelezővé tették a jövedelmek bruttósítását. A nem bruttósított járadék nem adózik, csak ha 1988. január 1. után bruttósították. A PK vélemény pedig egyértelműsíti, hogy bruttósítani kell. A másodfokú határozat kijelentése tárgyában - miszerint az egyösszegű járadék költségrésze ugyanúgy adózik, mint a tartásdíj megváltásának költségrésze - előadja, hogy a tartásdíj költségrésze sem adózik az Szja tv. 1. melléklet 6.1. pontjának és 6.7. pontjának együttes értelmezése szerint. Ráadásul nem lehet analógiát vonni mert másképpen szabályozzák a tartásdíjmentességet, és a járadékmentességet. A járadék havi folyósítása esetén pedig a törvény szerint ugyanúgy nem adózik a költség, ahogy a jogszabály erejénél fogva az egyösszegű kifizetésnél sem. Egyértelmű a jogelvek alapján, hogy a bruttó jövedelem azért adózik egyösszegű kifizetés esetén forrásadóval, mert a havi járadék is adóköteles. A költség (és természetesen más nem adózó elem, mint a nem vagyoni kártérítés és a nettó jövedelem) azért nem adózik egyösszegű kifizetés esetén, mert a havi jogcímen fizetett járadék elem sem adózik. Az egyösszegű kifizetés a kifizetés technikája és nem a jogcím változása. Az egy összeg megállapítása (mint a NGM azóta megkért és megkapott anyagaiból is kiderül) az ítélet alapján készült egy jelenérték számítással, amely egyszerűen a nettó összeg kamatokkal való csökkentését tartalmazza egy adott számítási eljárás alapján. A felperes álláspontja szerint az alperes helytelenül tárta a fel a tényeket abban a körben is hogy a felek akarata ellentétes volt a jogerősen bírósági ítélettel, így a nettóban megítélt összegeket - amelyek nem adóznak - azokat is adóztatni kívánták. Ilyen nyilatkozata nem volt sem a ... Zrt.-nek, sem a felperesnek, sőt a felek ezt követően tett cselekményei sem erre utalnak. A ... Zrt. nem vont le adót, nem vallott adót és nem fizetett adót, sőt állásfoglalást kért a APEH-től és Pénzügyminisztériumtól. A ... Zrt. azt követően sem vont le adót, nem fizetett adót és nem vallott be adót, hogy az APEH egyik állásfoglalása szerint a teljes összeg SZJA alá tartozik, hanem azt bírói

letétbe helyezte a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt. Ebből is megállapíthatóan egyértelműen nem az volt a felek szándéka, hogy a teljes összeg adózzon, akkor is, ha mentes lenne az adó alól, ilyen következtetés nem vonható le a Megállapodás 7. pontjából. Továbbá a szövegkörnyezetből kiragadva nem lehet önmagából a járadék megváltásra vonatkozó Megállapodás 7. pontjából levezetni azt, hogy abban állapodtak meg a felek, hogy a teljes összeg 25%-os adó alá tartozik, miután a 6. pontban foglaltakban ezen értelmezéstől eltérően abban állapodtak meg, hogy a 118 millió forintot levonás nélkül, egy összegben fizeti a ... Zrt. a felperes részére. A szavak általános elfogadott jelentése szerint a 118 millió forint kifizetése az nem jelenti a 118 millió forint mínusz 29,5 millió forint kifizetését. Továbbá, ha tényleg abban állapodtak volna meg, hogy a teljes összeg adózik, akkor a felszámoló az adót megállapította volna: csakhogy éppen az a jogi tény, hogy a felszámoló nem állapított meg adót és nem fizette be, tehát még a felszámolónak is az a véleménye, hogy nem tartozik adó alá az összeg. Téves és iratellenes abban a vonatkozásban is a jogerős határozat, hogy abban állapodtak meg, hogy a mentességi rész és az elmaradt rész is adózik, mert ha figyelmesen elolvassuk ezen pontban foglaltakat, akkor csak az van benne hogy az adót megállapítja és megfizeti, de nincs benne az sem, hogy levonja a felszámoló. Továbbá a jogerős döntés szerint a 7. pontban a felperes lemondott az adózási mentességi szabályok igénybevételéről, amely megállapítás azonban a Ptk. 207. § (4) bekezdésébe ütközik. Hangsúlyozta, hogy azért sem mondhat le a mentesség érvényesítéséről, mert ez a szerződéstől független alanyi joga, az elévülésen belül akkor érvényesítheti, amikor akarja. A felszámoló és a PM sem mondhatja le semmilyen jogának gyakorlásáról a felperest. A szerződés 7. pontja így ezért egészen biztosan nem értelmezhető. Ha pedig a felszámoló így szerette volna, ezen feltételekkel ezt érvényesíttetni, ez ekkor is jogellenes, sőt Alkotmányellenes lett volna. Előadta, hogy anyagi jogszabályba ütközik és ezáltal maga a adóhatóság állítja azt, hogy részlegesen semmis a szerződés, mert adózási kérdésekben nem lehet megállapodni. A felek nem térhetnek és nem is tértek el a Fővárosi Bíróság 5.P.28.270/2005/7. számú ítéletétől, amely a járadék minden elemét nettóban ítélte meg, így nettóban ítélte meg a jövedelem pótló járadék elemeket, mert azok nem kerültek felbruttósításra. Az az álláspont, hogy a felek eltértek volna az ítélettől, minden alapot nélkülöz, mert kifejezetten rögzítették, hogy ezen ítélet a megállapodásuk alapja. Az eltérés már csak emiatt sem lehetséges, mert a kezesség és hitelezői igény is erre az ítéletre alapul. Tételes anyagi jogszabályban is ütközik ezen megállapítás is, miután adókötelezettségben nem állapodhatnak meg a felek, mert az adózási kötelezettséget kógens adójogi szabályok rendezik, tehát ha ezen megállapítását fenntartja a jogerős határozat, akkor a hatóság maga teszi érvénytelenné a 7. pontban foglaltakat. Kifejtette, hogy az adójogi szabályoknak garanciális jellege is van: az adóhatóságnak nem a túladóztatás a célja, hanem a tényleges jövedelmek arányos adóztatása a közteherviselés céljából. A téves gyakorlat azt jelentené, hogy ugyanaz a bevétel, ha nettóban van megítélve, kétszer adózik azon jövedelemhez képest, amely bruttóban van megállapítva. Azt is kiemelte, hogy a kártérítési perek ítéletei lehetnek nettóban és bruttóban. Alkotmány- és jogszabályellenes is az az álláspont, hogy ha nettóban ítél a bíróság, akkor is adózik, és ha bruttóban ítél a bíróság, akkor is adózik. A bruttóban ítélt járadékok egyösszegű megváltásánál ugyanazon elmaradt jövedelem esetén teljesen más összeget kapna a járadékos, mintha a nettó összegből vonnák le a 25%-ot. Egy elmaradt és jogerősen megítélt jövedelemnek azonban csak egy adózottan kifizetendő végösszege lehet, függetlenül attól, mit ítél a bíróság (nettót vagy bruttót). A PK vélemény pedig azt mondja ki: nettó esetén is fel kell a kifizetőnek bruttósítani azért, hogy az Állam részére kötelezően megfizesse az adót és járulékokat, többek között a felperes nyugdíjjárulékát is. A felperes álláspontja szerint a blanketta szerződés 7. pontja nem került megtárgyalásra, így az nem lehet a szerződés része. A felek együttműködési kötelezettsége alapján külön figyelemfelhívási (tájékoztatási) kötelezettség terheli a gazdálkodó szervezeteket az általános szerződési feltételek, illetőleg a szerződési blanketta minden olyan tartalmi eleme tekintetében, amely az általános vagy szokásos szerződési gyakorlattól, az élettapasztalattól, a szerződésre vonatkozó diszpozitív szabályoktól lényegesen vagy valamely

korábban közöttük alkalmazott kikötéstől eltér. Ezek a feltételek - külön figyelemfelhívó tájékoztatás nélkül - a másik fél kifejezett elfogadásának hiányában a szerződés tartalmává nem válnak. A felperes csatolta a Pénzügyminisztérium szerződés tervezetét, amelyet átküldtek, s amelyből megállapítható, hogy a 7. pont szó szerint - a többi része is nagyjából - megegyezik, a jelen ügyben vizsgált Megállapodás 7. pontjával, tehát blanketta megállapodásról van szó. A blanketta szerződés 7. pontját a felek nem tárgyalták ki egyedileg, ezt bizonyítja az is, hogy mind a felperes, mind a ... Zrt. a szerződés megkötését követően kért állásfoglalásokat a APEH-től és a Pénzügyminisztériumtól. A felperes álláspontja szerint a Pénzügyminisztérium utólagos jogszabályi hivatkozás nélküli nyilatkozatát, állásfoglalásait figyelmen kívül kell hagyni, mert érdekelt fél. A Pénzügyminisztérium nyilatkozata, hogy ő azzal a feltétellel járult hozzá a szerződéshez ráutaló magatartással, hogy az bruttó összeg, önmagában jogi nonszensz. Egy ráutaló magatartás nem lehet feltételes, mert akkor nem ráutaló magatartás. Előadta továbbá, hogy az adózás rendjéről szóló jogszabályok szerint a felek egyenrangúak, feltűnő hogy a jogerős döntés részhajló, jogszabályok nélküli és csak a Pénzügyminisztérium állásfoglalására hagyatkozik, a felperes egyetlen jogszabályi hivatkozását, nyilatkozatát nem fogadja el és nem fogadja el az általa beszerzett, jogszabályokkal alátámasztott APEH állásfoglalást és az 1/2006. PK véleményt. A felperes hivatkozott arra, hogy a Ket. 72. §-ával ellentétben az indokolásban nem került rögzítésre, hogy a felperes által csatolt NAV állásfoglalásokat, felperesi nyilatkozatokat miért mellőzte az adóhatóság, valamint nincs jogszabályi alátámasztása annak, miért adózik ugyanúgy minden járadék elem, ha azok adómentesek is. Kifogásolta, hogy hiányzik az érdemi indoklás: a felperes a fellebbezésében kifejtette hogy a nettó az nem jövedelem, nincs is jövedelempótló kártérítési rész a járadékok között, kifejtette a fenti jogi álláspontját, s ezek egyikében sincs indoklás, hogy miért mellőzték. A 118 millió forint felbruttósítás körében tett 19.666.666 forint visszaigénylése körben nincs indoklása a jogerős döntésnek, hogy ebben a körben miért nem tartották a visszaigénylést alaposnak a PK 1/2006 (V. 22.) vélemény szerint, amely a Ket. 72. § (1) bekezdésébe ütközik, se tényállás, sem indoklás, sem jogszabályi hivatkozás ebben a körben nem került megjelölésre, tehát a jogerős határozat e körben teljességgel megalapozatlan. A felperes nem tudja máig sem, a PK vélemény miért alkotja a hatósági jogi állásfoglalás részét, ha ennek megfelelő eljárás esetén a NAV igen súlyos bírságot ró ki egy becsületes adózóra. Ismételten hivatkozott arra, hogy a 2009-es szja bevallás mellékletében egyértelműen jelezte ezt a problémát. Az ingatlanértékesítésből származó jövedelemmel kapcsolatban kifejtette, hogy miután az adásvételi szerződésben foglalt 1.000.000 forint összeg nem az ingatlan megszerzésére fordított összeg volt, mert azt ténylegesen nem fizette ki a felperes, ennek hiányában a 2003/83. Adózási kérdés szerint nem ezen összeget kellett volna a hatóságnak figyelembe vennie, hanem az illetékhivatal által megállapított 1.500.000,- forintot, mint a megszerzésre fordított összeget, így a felperes a bevallásában jogszerűen jelölte meg az illetékhivatal által megállapított 1.500.000 forintot, ezáltal jogellenes a 45.440 forint és 15.649 forint adóbírság és késedelmi pótlék kiszabása. Hivatkozott arra, hogy a 2009-es beadványában mellékletként jelölte az 1 millió és 1,5 millió forint miatti tanácsalanságát, azonban erre sem válaszoltak a NAV részéről. Összegezve előadta, hogy minden esetben jogszabályokra hivatkozik a járadék adómentessége körében, arról állásfoglalásokat kért a NAV Jogi Főosztályától, míg az adóhatóság jogszabályi hivatkozások nélkül, a Pénzügyminisztériumi állásfoglalásra alapítja a döntést, valamint egy olyan jogintézménnyel próbálja összevetni - tartásdíj - amellyel kapcsolatosan az eltérő szabályozás miatt kizárt az analógia alkalmazása. A felperes a per első tárgyalása előtt benyújtott kereseti kérelem kiegészítésében (2. sorszámú perirat) fenntartotta, hogy a határozat anyagi és eljárási jogszabályokba ütközik. A felperes által tanúsított magatartásra figyelemmel az Art. 171. § (1) bekezdése alapján a bírság kiszabásától el kellett volna tekinteni. Kifogásolta, hogy az alperes nem vizsgálta felül teljes terjedelemben az elsőfokú határozatot, így eljárása az Art. 138. §-ába ütközik, nem tárta fel a tényállást, nem vette figyelembe a bizonyítékokat. Álláspontja szerint eljárásjogi akadály van az alperesi határozat meghozatalának, mivel az érintett szerződés alapján a

I.Rt „f.a.” ellen indított 2010-es adórevíziós eljárás megállapítás nélkül zárult, tehát azt megállapították, hogy a 29.5 millió forint nem tartozik az Szja tv. alá, így 2013-ban ugyanerre az időszakban másik adózónál nem lehet eltérő tartalmú megállapítást tenni, mert a korábbi már ellenőrzéssel lezárt időszak volt. Előadta hogy az anyagi jogi normákkal ellentétes az alperesi határozat, a nettó bevétel nem jövedelem, így az fogalmilag nem tartozik az Szja tv. alá. A felperes a keresetkiegészítésében a kereseti kérelem részletes indokolását adta elő. A 9. sorszámú előkészítő iratában bizonyítási indítványt tett, kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a ... által szignált két 2012-es állásfoglalás alapját képező belső utasítások, anonimizált határozatok, valamint két ..., valamint ... állásfoglalásnak alapját képező belső utasítások, adójoggyakorlatok anyagai becsatolására, valamint az alpereshez kérdéseket kívánt feltenni. A felperes a 14. sorszámú előkészítő iratában további bizonyítási indítványt tett, indítványozta az alperes kötelezését a ... Zrt. által bírói letétbe helyezett 29,5 millió forint kapcsán lefolytatott ellenőrzés iratainak becsatolására, továbbá a felperes bejelentései nyomán indult ellenőrzések teljes iratanyaga becsatolására, indítványozta a ... nevével szignált 2009. november 27-ei levélhez tartozó teljes iratanyagot (16362/2009/2), valamint a dr. ... által hozott 2009. december 4-én hozott 2279599827/2009. ügyiratszámú állásfoglalás teljes iratanyagát, valamint szintén a dr. ... által hozott 2009. december 10-én kelt 2279557832 számú ügy teljes iratanyagát megkérni a Nemzetgazdasági Minisztériumtól, valamint a NAV-tól. Tanúbizonyítást indítványozott, kérte tanúként meghallgatni ... és ...t arra a körülményre, hogy milyen belső utasítás szerint jártak el nyilatkozatuk megtételére. Indítványozta, hogy az alperes csatolja be a NAV ... Osztálya által adott 13839312416 ügyiratszámú, valamint 2888084930 iktatószámú, valamint a 2464859857 ügyiratszámú akták teljes iratát, annak bizonyításra, hogy az a felperes ügye. Kérte továbbá adószakértő kirendelését abban a vonatkozásban, hogy nettóban vagy bruttóban kerültek-e megállapításra a járadékelemek, valamint költségek, járadékok adóztatása jogcímenként hogyan alakul. Kérte továbbá annak engedélyezését, hogy az alperes részére konkrét kérdéseket tegyen fel az ügygel kapcsolatosan és kérte alperes kötelezését konkrét válaszadásra. A felperes a per folytatólagos tárgyalásán benyújtott előkészítő iratában (25/F/1. sorszámú irat) 1-től 40-ig sorszámozva, továbbá 1-től 32-ig sorszámozva előterjesztette az alpereshez feltenni indítványozott kérdéseit. A felperes a 2015. február 24. napján tartott tárgyaláson indítványozta az adóhatóság ... Adóigazgatóság revíziós osztályának vezetőjével, ... folytatott megbeszélésekről készült hangfelvétel meghallgatását (34. sz. tárgyalási jegyzőkönyv, 2. oldal).

Az alperes nyilatkozatában kérte a kereset elutasítását és felperes perköltségben marasztalását. Hangsúlyozta, hogy határozata a jogszabályi rendelkezéseknek megfelel, a jogerős döntés helytálló és megalapozott. Az eljárás során az adóköteles jövedelem összege a kógens jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően került megállapításra, így a határozatban foglaltakat és az ott kifejtett érveket fenntartotta.

A felperes keresete - az alábbiak szerint - **nem alapos**.

A bíróság a felperes keresetlevele, az alperes ellenkérelme, a felek által a tárgyalásokon tett szóbeli nyilatkozatok, a felek által benyújtott írásbeli dokumentumok, a felperes bizonyítási indítványa alapján beszerzett iratok, valamint a rendelkezésre álló közigazgatási iratok alapján állapította meg a fenti tényállást.

A bíróság az adóügyben hozott közigazgatási határozatot az Art. 143. § (1) bekezdése szerint, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 324. § (2) bekezdésének a) pontja alapján vizsgálta felül, a Pp. XX. fejezete szerinti eljárásban, azaz az alperes határozatának jogszerűségét, az eljárási és az anyagi jogi szabályoknak való megfelelést vizsgálta. Ennek során a

Pp. 339/A. §-a értelmében a határozathozatalkor fennálló tények és alkalmazandó jogszabályok figyelembevételével, a Pp. 213. § (1) bekezdésének és 215. §-ának rendelkezése alapján a kereseti kérelem és az ellenkérelem keretei között a bíróság a következőket értékelte.

Közigazgatási határozat bíróság általi felülvizsgálatát az ügyfél, illetve a reá vonatkozó rendelkezés tekintetében az eljárás egyéb résztvevője kérheti jogszabálysértésre hivatkozással. A Legfelsőbb Bíróság Kúria által is fenntartott 1/2011. (V. 9.) KK véleménye értelmében a kereseti kérelemben a felperes hivatkozhat anyagi és eljárási jogszabálysértésre, továbbá arra is, hogy a közigazgatási határozat meghozatala során alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték. A Pp. 339. §-ának (1) bekezdése alapján eljárási jogszabálysértés miatt a közigazgatási határozat hatályon kívül helyezésének csak akkor van helye, ha az eljárási jogszabálysértés az ügy érdemére is kihat.

A perben a bíróságnak a Pp. 339/A. §-a és az Art. 143. §-a alapján a tényállás vonatkozásában - a kereseti kérelem és az alperesi ellenkérelem keretei között - abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az alperes tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségét teljesítette-e, jogszerűen állapított-e meg adókülönböt a felperes terhére, az eljárás során a felperes által nevesített jogszabályi rendelkezéseket (például a kizárásra, az indokolási kötelezettségre vonatkozó szabályokat) megsértette-e, megállapításai jogalap és összecszerűség tekintetében megfelelnek-e a jogszabályi rendelkezéseknek, az adóbírság kiszabására jogszerűen került-e sor. Eljárási jogszabálysértés megvalósulása esetén a bíróságnak azt is vizsgálnia kellett, hogy az kihatott-e az ügy érdemére.

Az Art. 1. § (7) bekezdése értelmében a szerződést, ügyletet és más hasonló cselekményeket valódi tartalmuk szerint kell minősíteni.

Az Art. 97. §-ának (4) bekezdése alapján az ellenőrzés során a tényállást az adóhatóság köteles tisztázni és bizonyítani, kivéve, ha törvény a bizonyítást az adózó kötelezettségévé teszi. Az (5) bekezdés felsorolja a bizonyítási eszközöket és a bizonyítékokat, a (6) bekezdés pedig rendelkezik arról, hogy az adóhatóság a tényállás tisztázása során az adózó javára szolgáló tényeket is köteles feltárni. A nem bizonyított tény, körülmény - a becslési eljárás kivételével - az adózó terhére nem értékelhető.

Az Art. 133. § (6) bekezdés értelmében a pótlékok kiszabása kivételes méltánylást érdemlő esetben mellőzhető.

Az Art. 138. § (1) bekezdése értelmében a felettes szerv a fellebbezéssel megtámadott határozatot (végzést) és az azt megelőző eljárást megvizsgálja, tekintet nélkül arra, hogy ki és milyen okból fellebbezett, és a vizsgálat eredményeként az adóhatóság a határozatot (végzést) helybenhagyja, megváltoztatja vagy megsemmisíti.

Az Art. 171. § (1) bekezdése alapján az adóbírság mértéke kivételes méltánylást érdemlő körülmény esetén hivatalból vagy kérelemre mérsékelhető, illetőleg kiszabása mellőzhető, ha a körülményekből megállapítható, hogy az adózó, illetve intézkedő képviselője, alkalmazottja, tagja vagy megbízottja az adott helyzetben a tőle elvárható körütekintéssel járt el. Az adóbírság mérséklésénél az eset összes körülményét mérlegelni kell, különösen az adóhiány nagyságát, keletkezésének körülményeit, az adózó jogellenes magatartásának (tevékenységének vagy mulasztásának) súlyát, gyakoriságát.

A Ket. 2. § (1) bekezdése alapján az ügyfeleket a hatósági eljárásban megilleti a törvény előtti

egyenlőség, ügyeiket indokolatlan megkülönböztetés és részrehajlás nélkül kell elintézni.

A Ket. 42. §-a szerint az ügy elintézésében nem vehet részt az a személy, akinek jogát vagy jogos érdekét az ügy közvetlenül érinti, továbbá az, aki az ügyben tanúvallomást tett, hatósági közvetítőként, az ügyfél képviselőjeként, hatósági tanúként vagy szakértőként járt el, valamint a szemletárgy birtokosa és a támogató.

A Ket. 72. § (1) bekezdésének *e*) pontja meghatározza a határozat indokolásának tartalmi elemeit.

Az Szja tv. 2. § (6) bekezdése értelmében a Magyar Köztársaságban adóztatható bevétel adókötelezettségének jogcímét az Szja tv. szerint kell megállapítani, és az adókötelezettségeket (ideértve a jövedelem megállapítását is) ennek megfelelően kell teljesíteni. A jogcím meghatározásánál a felek (a magánszemély és a bevételt juttató személy, valamint az említett személyek és más személy) között egyébként fennálló jogviszonyt és a szerzés körülményeit kell figyelembe venni.

Az Szja tv. 9. § (2) bekezdés *a*) pontja értelmében a bevétel megszerzésének időpontja pénz esetében az a nap, amelyen azt a magánszemély vagy javára más személy birtokba vette (átvette) vagy amelyen azt a magánszemély javára fizetési számlán jóváírták

Az Szja tv. 2009. évben hatályos 73. § (4) bekezdése szerint a magánszemélyt csőd, felszámolás, végelszámolás keretében megillető tartásdíj, életjáradék, kártérítési járadék és más hasonló járadékjellegű követelés; valamint a magánszemélyt megillető, a jövedelmet helyettesítő felelősségbiztosítási kártérítés egy összegben való megváltása esetén a kifizetett összeg teljes egészében jövedelem, és az adó mértéke 25%, azzal, hogy a jövedelem utáni adót a kifizető állapítja meg, vonja le, és fizeti be.

A bíróság nem adott helyt a Ket. alapelvi szintű rendelkezésére - a Ket. 2. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezések - megsértésére vonatkozó felperesi hivatkozásnak. A Ket. szerinti eljárási alapelvekben megnyilvánuló követelmények közvetett módon az eljárás minden rendelkezésében jelen vannak, azok az egyes tételes jogi szabályokban tükröződnek, az alapelvek kifejezett jogszabályi rendelkezés hiányában segítik az adott jogszabály helyes tartalmának megállapítását. Töretlen az ítélkezési gyakorlat abban, hogy amennyiben az adott tényállásra nincs konkrét tételes jogszabály, de kimutatható valamely alapelv sérelme, akkor az adott cselekmény vagy mulasztás alapelvbe ütközése megállapítható. Ugyanakkor az alapelvek szubszidiárius jellegéből az következik, hogy amennyiben a jogvita tételes jogszabály alkalmazásával megítélhető, úgy a döntést arra kell alapozni. Erre figyelemmel a Ket. alapelvi rendelkezésére hivatkozás önmagában nem támasztja alá a per tárgyát képező alperesi határozat jogszabálysértő voltát, a bíróság az adott tényállásra vonatkozó tételes jogszabályi rendelkezésekre vetítve vizsgálta a felperesi kifogásokat, azaz a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségre vonatkozó törvényi rendelkezések alapján értékelte, hogy az alperes határozata jogszerű-e.

A bíróság úgy ítélte meg, hogy nem alkalmas az alperesi határozat hatályon kívül helyezését megalapozó jogszabálysértés alátámasztására az a felperesi hivatkozás, hogy a 2009. október 29-én kelt 5.P.28.270/2005/13/1. számú kiegészítő ítéletben a bíróság nettó módon ítélte meg a járadékot. A felperes a kiegészítő ítéletre az adóhatósági eljárásban nem hivatkozott, azt nem mutatta be. A felperes és a ... Zrt. a kiegészítő ítélet meghozatala előtt, 2009. szeptember 22-én megkötötte a Megállapodást a járadék jellegű követelés 118.000.000 Ft összegű megváltásáról, azzal, hogy a felszámoló gondoskodik az Szja tv. 73. § (4) bekezdése szerinti adó megállapításáról és

kifizetéséről. Ugyancsak tény, hogy a Pénzügyminisztérium kifejezetten a 2009. szeptember 22-én kelt megállapodásban foglaltak alapján utalványozta 2009. szeptember 30-án a teljes 118.000.000 forintot a felszámoló bankszámlájára, s a felszámoló 2009. október 14-én utalta át felperes bankszámlájára az egyösszegű járadék megváltásnak az adó levonásával csökkentett részét, a 88.500.000 forintot. Mindezek a tények - a felperesi hivatkozás ellenére - azt támasztják alá, hogy a 2009. október 29-én kelt kiegészítő ítéletben foglaltakat a felek a Megállapodás 2009. szeptember 22-ei létrejöttékor nem is vehették figyelembe, maga a Megállapodás is a 2007. február 20-án kelt 5.P.28.270/2005/7. számú ítéletre, illetve az abban foglaltakra hivatkozik. A 2009. szeptember 22-én kötött Megállapodás pontos szövegét és annak érdemi tartalmát az alperes nem vonta kétségbe, azt a szavak hétköznapi jelentésére figyelemmel fogadta el a kártérítési járadék egyösszegű megváltásának alapidokumentumaként, s a Megállapodást értelmezte az egyösszegű megváltás adójogi minősítése során, az Szja tv. 73. § (4) bekezdése alapján az egyösszegű megváltást terhelő adó vonatkozásában is. A Megállapodás az Szja tv. 73. § (4) bekezdésében foglaltak tényállásszerű megvalósulását alátámasztja, az Szja tv. 73. § (4) bekezdésének tényállásszerű megvalósulása alapján pedig jogszerű az alperesi határozati adómegállapítás.

A bíróság osztja azt a felperesi megállapítást, hogy az elmaradt járadékot érintően az adóhatóság nem tett megállapítást, ez azonban nem eredményez jogszabálysértést. Az alperes az elmaradt járadék vonatkozásában megállapítást nem tehetett, mert a Megállapodás - annak 3. pontja értelmében - felszámolás keretében a járadék jellegű követelés egyösszegű megváltására vonatkozott, így nem az elmaradt járadék, hanem az egyösszegű megváltás adójogi értékelését kellett elvégeznie, s ezt meg is tette. Az egyösszegű megváltás vonatkozásában az alperes az Szja tv. 73. § (4) bekezdése alapján, annak helyes értelmezésével, jogszerűen állapította meg, hogy a Megállapodás alapján kifizetett összeg teljes egészében adóköteles jövedelemnek minősül. Az Szja tv. 73. § (4) bekezdés kógens rendelkezést tartalmazott, így az alperesnek nem volt jogszabályi lehetősége arra, hogy a kifizetett összeg elemeit vizsgálja. A kifizetett összeg a Megállapodás értelmében járadék jellegű követelés egyösszegű megváltása, az egyösszegű megváltásában való megállapodás ténye a releváns. A felperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy az Szja tv. 73. § (4) bekezdése csak a jövőbeli járadéokra vonatkozik. Ilyen jellegű meghatározást a jogszabályi rendelkezés nem tartalmaz.

A felperes ténszerűen mutatott rá, hogy az Szja tv. 73. § (4) bekezdése 2010. december 31. napjáig volt hatályban. A hivatkozott rendelkezés adómegállapítással érintett időszakot követő hatályon kívül helyezése nem befolyásolja a felperes 2009. évi adókötelezettségét, tekintve, hogy a jövedelmet, a felszámolás keretében a járadék jellegű követelés egyösszegű megváltása folytán kifizetett 88.500.000 Ft-ot 2009 októberében megszerezte, amikor az Szja tv. hivatkozott 73. § (4) bekezdése hatályos volt. Az erre vonatkozó megállapítást az alperesi határozat tartalmazza. Az alperes határozatában rámutatott arra is, hogy az Szja tv. 9. § (2) bekezdés *a)* pontja alapján bevétel megszerzésének időpontja pénz esetében az a nap, amelyen azt a magánszemély vagy javára más személy birtokba vette (átvette) vagy amelyen azt a magánszemély javára fizetési számlán jóváírták. A bevétel megszerzésének időpontjára tekintettel tehát jogszerűen alkalmazta az alperes az Szja tv. 73. § (4) bekezdésének 2009. évben hatályos rendelkezését. Miként az alperes rámutatott, a felperes nyilvánvalóan tudott a hivatkozott jövedelem megszerzéséről, hiszen a 88.500.000 Ft - a nyilatkozata szerint - megjelent a folyószámláján. Tudomása volt arról is, hogy a 2009. évben megszerzett jövedelem kapcsán teljesítenie kell az adókötelezettségeit is, ugyanis állítása szerint a 2010. május 21-én benyújtott 2009. évi személyi jövedelemadó bevalláshoz mellékletet csatolt. A felperes a 2012. június 19-én benyújtott önellenőrzéssel is a 2009. évi személyi jövedelemadó bevallást helyesbítette, így alaptalanul hivatkozott az Szja tv. 73. § (4) bekezdésének 2010. december 31-ei hatályon kívül helyezésére.

A bíróság nem fogadta el a Pénzügyminisztérium jogutódjának, a Nemzetgazdasági Minisztériumnak a belföldi jogsegély útján való megkeresése tárgyában tett felperesi előadást. A Ket. 26. § (1) bekezdés c) pontja a hatóság részére lehetővé teszi a belföldi jogsegély kérését. A felperes ügyében eljáró adóhatóság a belföldi jogsegélyt - a rendeltetésének megfelelően - kezdeményezte, ugyanis a feltett kérdésekre („*Jóváhagyta-e a minisztérium a fenti megállapodást? Került-e egyéb megállapodás jóváhagyásra a 2009. éves kifizetésre vonatkozóan? Amennyiben igen, milyen időpontban került(ek) átutalásra a megállapodásban szereplő összegek, milyen bankszámlára? Az átutalt összegek tartalmazták-e a kifizetőt terhelő személyi jövedelemadó kötelezettséget, járulékokat?*”) a megkeresett minisztérium tudott választ adni. A belföldi jogsegély alkalmazása nem eredményezte a Ket. kizárási szabályainak sérelmét, a minisztérium nem természetes személy, a felperes ügyeinek intézésében nem vett részt, így a belföldi jogsegély keretében történő megkeresését a kizárási szabályai nem tiltják. A minisztérium részére feltett kérdések a tényállás tisztázási kötelezettség teljesítését segítették elő, s a belföldi jogsegély keretében érkezett válasz is megfelel a jogszabályi rendelkezéseknek. A bíróság megjegyzi továbbá, hogy iratellenes az a felperesi hivatkozás, amely a Pénzügyminisztérium kezességvállalásáról szól, a Megállapodás nem nevesíti azt, hogy a Pénzügyminisztérium kezesként vett volna részt benne.

Az alperes helytállóan mutatott rá, hogy az Szja tv. kifejezetten rendelkezik az adómentességről, azaz az eltérésről az 1988. január 1-jét megelőzően megállapított baleseti és kártérítési járadék, illetve annak egyösszegű megváltása esetén, feltéve, hogy ezen összeget utóbb a bruttósított átlagkereset alapulvételével nem emelték meg. Az alperes arra is helytállóan mutatott rá, hogy a kógens jogszabályi rendelkezésekkel szemben nem érvényesülhet vélemény vagy állásfoglalás. Az Szja tv. nem tartalmaz olyan szabályozást, amely a felperes által alkalmazott „bruttósítás” módszerének felelne meg.

A felperes iratellenesen állította, hogy a másodfokú határozat kijelenti, hogy „az egyösszegű járadék költségrésze ugyanúgy adózik, mint a tartásdíj megváltásának költségrésze”. Ezzel szemben a másodfokú határozat a felperes fellebbezésében foglaltak ismertetése kapcsán rögzítette azt a 16. oldalon az ötödik bekezdésben, hogy „*Adózó hivatkozik a Pénzügyminisztérium Jövedelemadó Főosztálya által 2009 novemberében kiadott 20337 számú állásfoglalására, mely azt közli, hogy teljes összegben adóköteles az egyösszegű járadék, hasonlóan az ilyen körülmények között egy összegben megítélt tartásdíjhoz. A jelen esetben azonban nem egy összegben megítélt járadékról van szó.*” A hivatkozott, a **I.Rt.** „f.a.” képviselőjében eljáró ... Zrt. tájékoztatást kérő beadványára kiadott - ténylegesen 15857/1/2009. számú - pénzügyminisztériumi levél az Szja tv. 73. § (4) bekezdésének értelmezése tekintetében azt tartalmazza, hogy a felszámolás során kifizetett egyösszegű járadék megváltás teljes összegében adóköteles, függetlenül attól, hogy adott esetben költségelemet is tartalmazhat a megítélt egyösszegű járadék, hasonlóan például az ilyen körülmények között egy összegben megítélt tartásdíjhoz. A felperes esetében a Fővárosi Bíróság az 5.P.28.270/2005/7. számú ítéletében a 2000. január 1-je és december 31-e közötti időszakra havi 232.201 Ft, 2001-2002-2003. évekre havi 388.000 Ft, 2004-2005-2006. évekre havi 461.000 Ft, 2007. január 1-jétől havi 506.500 Ft összegben ítélet meg járadékot, melynek teljesítésébe a kötelezett beszámíthatta a bíróság ideiglenes intézkedésével megállapított és megfizetett 160.000 Ft-nyi összeget. A havi járadékfizetési kötelezettségét a **I.Rt.** nem teljesítette, ezért került sor a 2004. május 28-án elrendelt felszámolás során a járadék jellegű követelések egy összegben való megváltása iránti megállapodásra 2009. szeptember 22-én, majd a megállapodásra tekintettel az állam helytállására a felperes járadék jellegű követelését érintően. A felperes állításával ellentétben nem csak a „kifizetés technikája” változott meg, hanem a felperes és a **I.Rt.** „f.a.” képviselőjében eljáró ... Zrt. Megállapodása folytán a juttatás jogcíme is, mégpedig kifejezetten a járadék jellegű követelések egy

összegeben való megváltására visszavezethetően. Az egyes járadékelemek adómentes vagy adóköteles voltát, valamint az egyösszegű megváltás adóköteles voltát a Megállapodás megkötése során a Megállapodásban részes feleknek kellett volna vizsgálni az egyösszegű megváltás összegének megállapítása érdekében.

A bíróság nem fogadta el azt a felperesi hivatkozást, hogy az alperes a Megállapodásban résztvevő felek akaratára a bírósági ítélettel ellentétes megállapítást tett. Ezzel szemben az alperes nem a Megállapodásban részes felek akaratára hivatkozott, hanem arra mutatott rá, hogy a kártérítés adómentes része, az adóköteles rész bruttósítása, továbbá a kártérítési járadék megváltásaként járó összeg bruttósítása a Megállapodás megkötése előtt bírt jelentőséggel, mivel ezekre a kérdésekre, mind szövegszerűen, mind összecszerűen a feleknek a Megállapodásban ki kellett volna térni, ha szándékuk szerint érvényesíteni kívánták volna. Az azonban nem képezheti megállapodás tárgyát, hogy egy adott bevétel adóköteles vagy adómentes, ennek meghatározása jogi szabályozási tárgykör.

A bíróság nem adott helyt a Megállapodás részleges semmisége körében tett felperesi érvelésnek. Az alperes a Megállapodás semmisége tárgyában megállapítást nem tett, hanem az Art. 1. § (7) bekezdése alapján azt fejtette ki, hogy az egyes szerződéseket tartalmi szempontból, kizárólag adóügyi szempontból értékelheti. Ezen az értékelésen a határozat meghozatala során az alperes nem terjeszkedett túl, így - felperes hivatkozása ellenére - hatáskörét nem lépte túl. A Megállapodás adójogi minősítése során az alperes helytállóan emelte ki, hogy a Megállapodás nem véletlenül, hanem az irányadó jogszabályi rendelkezésekkel összhangban rögzítette az Szja tv. 73. § (4) bekezdésére hivatkozással, hogy a felszámoló gondoskodik az adó levonásáról és megfizetéséről.

A bíróság nem adott helyt a felperes azon hivatkozásainak, miszerint állásfoglalásokon alapul a határozati megállapítás. Az állásfoglalások határozatban való nevesítése nem eredményezi azt, hogy a határozat az állásfoglalásban foglaltakon alapul. Az alperes határozatából egyértelműen megállapítható, hogy az Szja tv. 73. § (4) bekezdése szerinti rendelkezés alapján került sor a Megállapodás szerinti egyösszegű megváltás okán keletkezett adókötelezettség megállapítására, így a határozati megállapítás az Szja tv. rendelkezésén alapul. A felperes által az 1/2006 PK véleményre alapított hivatkozással kapcsolatban a bíróság megjegyzi, hogy a PK vélemény baleseti járadék megítélésére vonatkozik, míg a felperes esetében nem erről van szó. Ezen túlmenően a PK vélemény nem mondja ki, hogy *„nettó esetén is fel kell a kifizetőnek bruttósítani azért, hogy az Állam részére kötelezően megfizesse az adót és járulékokat, többek között felperes nyugdíjjárulékát is.* A felperes által hivatkozott PK véleménnyel szemben az Szja tv. tételesen meghatározza azt, hogy a kártérítés járadék és más hasonló járadékjellegű követelés egy összegeben való megváltása esetén a kifizetett összeg teljes egészében adóköteles jövedelem. A felperes önellenőrzésében foglaltakra figyelemmel folytatott adóellenőrzési eljárásban feltárt tényállás az Szja tv. rendelkezései alapján adójogi szempontból egyértelműen minősíthető, s ezt a minősítést az alperes jogszerűen meg is tette. A bíróság megjegyzi, hogy az Szja tv. 1. mellékletének 6.1. pontjára és 6.7. pontjára alapított hivatkozás nem alkalmas jogszabálysértés bizonyítására, e jogszabályi rendelkezéseket az alperes nem alkalmazta, s azok alkalmazása nem is volt szükséges, mert a tényállás az Szja tv. 73. § (4) bekezdése szerint minősíthető volt.

A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a 2009. szeptember 22-én kelt Megállapodásnak nem része a 7. pont. A Megállapodás annak egészére, így a 7. pontjára is kiterjed, mivel a felperes és a felszámoló képviselője a Megállapodás egészét, mint akaratukkal egyezőt aláírták, ahhoz kiegészítést, jogfenntartó nyilatkozatot, megjegyzést nem fűztek. A szerződés elemeként a 7. pontban foglaltakat is elfogadták a felek, mégpedig akként, hogy az okiratot - mint akaratukkal

egyezőt - helybenhagyólag aláírták. A Megállapodásban foglaltak megcáfolására, illetve megdöntésére nem alkalmas a felperes utóbbi tett, a Megállapodás 7. pontja elfogadásának tagadására vonatkozó, bizonyítatlan nyilatkozata.

A Pénzügyminisztérium jogutódja, a Nemzetgazdasági Minisztérium által tett nyilatkozat figyelmen kívül hagyására vonatkozó felperesi okfejtést a bíróság nem fogadta el. Az adóhatóság által lefolytatott bizonyítási eljárás részeként jogszerű volt a belföldi jogsegély keretében a nyilatkozat beszerzése, így az ugyanolyan bizonyíték mint bármelyik másik, így a felperes, illetve szerződéses partnere nyilatkozata vagy az általuk becsatolt okirati bizonyítékok. A bíróság nem adott helyt a bizonyítási kötelezettség megsértése körében tett további felperesi előadásnak. Az adóhatóság az adóellenőrzés során beszerzett valamennyi bizonyíték értékelését elvégezte, azokat egyenként és összességükben értékelte, és erre alapítva állapította meg az ügyben releváns tényállást. Sem az egyes bizonyítékok beszerzése, sem azok értékelése nem ütközik jogszabályi rendelkezésbe, nincs jogi alapja és indoka bármelyiket is kirekeszteni a bizonyítékok köréből. Az egyes bizonyítékok értékelése körében a felperes által képviselt állásponttól eltérő hatósági értékelés nem eredményez jogszabálysértést. Ugyanígy az sem sért jogszabályi rendelkezést, ha az adóhatóság az eljárása során nem tulajdonít olyan jelentőséget a felperes nyilatkozatának, illetve az általa becsatolt állásfoglalásnak, PK véleménynek, mint ahogy azt a felperes elvárta. A konkrét törvényi tényállás minősítésére, az adókötelezettség fennállására az Szja tv. 73. § (4) bekezdése az irányadó időszakban rendelkezést tartalmazott, így a nyilatkozatok, állásfoglalások, a felperes által hivatkozott PK vélemény ellenére alkalmazhatta a hivatkozott törvényi rendelkezést a felperes. Az adóhatóság a bizonyítékok mérlegelése körében a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően köteles eljárni, azzal, hogy az eljárás során az érintett ügyre vonatkozó tényeket figyelembe véve, a bizonyítékokat súlyának megfelelően értékelve kell megállapítani a valósághű tényállást, illetve erre alapítva kell meghoznia a döntését. Ennek során nyilvánvalóan joga van arra is, hogy ugyanolyan vagy nagyobb jelentőséget tulajdonítson egy-egy beszerzett bizonyítéknak. A feltárt tényállás alapján kellően megalapozott a határozati rendelkezés, így a bíróság nem fogadta el a tényállás tisztázási kötelezettség nem megfelelő teljesítésére alapított felperesi okfejtést. Az alperes határozati rendelkezését megalapozó releváns tények és körülmények feltárása megtörtént, így a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettség megsértése nem áll fenn. A felperes által a bizonyítékok értékelése, illetve mellőzése körében tett hivatkozással kapcsolatban a bíróság megjegyzi, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok felperesi elvárástól eltérő értékelése nem eredményezi a bizonyítási kötelezettség megsértését, valamint a jogszabályi rendelkezések felperesétől eltérő értelmezése sem alapoz meg jogszabálysértést.

A bíróság rámutat arra, hogy a felperes iratellenesen hivatkozott az Art. 138. §-a szerinti, a fellebbezést megelőző eljárás vizsgálatának hiányára. Az alperes a fellebbezés elbírálása során az Art. 138. §-a alapján a fellebbezéssel megtámadott határozatot és az azt megelőző eljárást is vizsgálta, erre a másodfokú határozat indokolása kifejezetten utal (másodfokú határozat 16. oldal), s e vizsgálat eredményeként rendelkezett az alperes az elsőfokú határozat megváltoztatásáról.

A bíróság nem ítélte megalapozottnak az ingatlan (garázs) értékesítése tárgyában tett felperesi előadást. Az alperes a határozatában rámutatott arra, hogy a bevétellel szemben az ingatlan megszerzésére fordított igazolt kiadásként az Szja tv. rendelkezésére figyelemmel mi fogadható el, továbbá hangsúlyozta, hogy a felperes a fellebbezési eljárás során sem igazolt olyan további kiadást, amely a garázs megszerzésével összefüggésben elszámolható lett volna. A vagyonszerzési illeték körében elfogadott további 2.000 forint eljárási illeték megfizetését, ugyanakkor a garázs megszerzésére fordított összeget a felperes előadásával szemben a bírósági ítéletben és adásvételi szerződésben foglaltaknak megfelelően vette figyelembe.

A bíróság úgy ítélte meg, hogy a Ket. 72. §-a szerinti indokolási kötelezettség megsértése körében tett felperesi előadás nem alkalmas az alperesi határozat hatályon kívül helyezését megalapozó jogszabálysértés alátámasztására. A határozati rendelkezést megalapozó bizonyítékok a határozat indokolásából kitűnnek, így ha áll is fenn indokolásbeli hiányosság a felperes által hivatkozott állásfoglalások, vélemények körében, az nem minősül az ügy érdemére kiható hibának. A bíróság megjegyzi, hogy épp a felperes hivatkozott az Alkotmánybíróság 60/1992. (XI. 17.) AB határozatára, amely szerint az állásfoglalásoknak nincs jogi relevanciája.

A felperes által hivatkozott, az adóbevalláshoz csatolt Melléklet nem az adóbevalláshoz rendszeresített nyomtatvány, az adóbevallás benyújtására szolgáló nyomtatvány pedig nem tartalmaz olyan rovatot, amelyben a felperes az általa kiszámított jövedelem helyességét és az azt alátámasztó számítást levezethette volna. A felperes által az adó kiszámításában kért segítség nem azonos az adómegállapítás iránti eljárás lefolytatására irányuló kérelem benyújtásával.

Az alperes az adóbírság és a késedelmi pótlék mértékének megállapítását, az annak során figyelembe vett szempontokat a határozat indokolásában rögzítette, értékelés körébe vonta, hogy áll-e fenn méltányolható körülmény, az alperesi döntés e vonatkozásban sem jogszabálysértő.

A bíróság a felperes bizonyítási indítványainak részben helyt adott, az alperest az állásfoglalások kapcsán rendelkezésre álló iratok becstolására hívta fel, a NAV Központi Hivatalát felhívta a 3839312416 ügyiratszámú, a 2888084930 iktatószámú, valamint a 2464859857 ügyiratszámú ügyek teljes iratának becsatolására, továbbá a Nemzetgazdasági Minisztériumot felhívta a ... nevével szignált, 2009. november 27-ei levélhez tartozó 16362/2/2009/2. számú ügy teljes iratanyaga, a ... által hozott. 2009. december 4-ei 2279599827/2009. állásfoglalás teljes iratanyaga, a 2009. december 10-én kelt 2279557832 számú ügy teljes iratanyaga, a 2010. augusztus 30-án 10249-3/2010. szám alatt az NGM által kiadott állásfoglalás iratanyaga, valamint a 2012. július 10-én NGM/15197/2. (2012) szám alatt az elsőfokú adóhatóság részére adott tájékoztatás alapját képező iratok csatolására, a zártan kezelendő iratok vonatkozásában a felperes részére - titoktartási nyilatkozat megtételét követően - az iratmegismerést biztosította. A bíróság a felperes további bizonyítási indítványait mellőzte, figyelemmel arra, hogy a 2009. évi szja bevallást érintő önellenőrzés benyújtását követően elrendelt adóellenőrzés megállapításai alapján hozott közigazgatási határozat jogszerűsége a ... Zrt.-nél folytatott ellenőrzés iratainak becsatolása nélkül megállapítható, a jogszerűség eldöntéséhez annak vizsgálata sem indokolt, hogy a felperes bejelentései nyomán indultak-e ellenőrzések és azokban milyen iratok jöttek létre, ugyancsak nem indokolt a határozat jogszerűségének vizsgálata során tanúbizonyítás arra nézve, hogy ... és ... milyen belső utasítás szerint jártak el nyilatkozatuk megtételére, ez a körülmény nem hat ki az alperesi határozat jogszerűségére. Ugyanígy az alperes részére a felperes által feltett konkrét kérdések megválaszolása sem releváns a határozat jogszerűsége szempontjából, mivel a határozatban foglaltak jogszerűségét kell a perben a bíróságnak megítélnie, s a határozat indokolása utóbb megtett nyilatkozattal nem módosítható. A bíróság az adószakértő kirendelését mellőzte, mert a határozat jogszerűségéhez a járadékelemek nettóban vagy bruttóban meghatározásának vizsgálata nem volt szükséges, a Megállapodás szerinti egyösszegű megváltás nettó vagy bruttó jellege volt releváns, amely a Megállapodás megfogalmazása és az Szja tv. rendelkezései alapján megítélhető volt, szakértő kirendelését nem igényelte. Az adóhatóság ... Adóigazgatóság revíziós osztályának vezetőjével, ... folytatott megbeszélésről készült hangfelvétel meghallgatására irányuló indítványt a bíróság mellőzte, mivel a felperes a bíróság kérdésére nyilatkozott arról, hogy a hangfelvételt az érintett tudta nélkül készítette.

A bíróság a fentiek szerint megállapította, hogy alperes határozata az anyagi jogi jogszabályoknak megfelel, és eljárásjogi szempontból sem valósít meg az ügy érdekére kiható - hatályon kívül helyezést megalapozó - jogszabálysértést, ezért a rendelkező részben foglaltak szerint a keresetet elutasította.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés *h*) pontjában biztosított tárgyi illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti illetéket a felperes részére engedélyezett teljes személyes költségmentességre figyelemmel az állam viseli, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján. A kereseti illeték az Itv. 43. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a 42. § (1) bekezdésének *a*) pontjának megfelelően 1.500.000 forint.

A bíróság a felperest, pervesztességére tekintettel, a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes perköltségének viselésére, a perköltség összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (6) bekezdése alapján állapította meg. A bíróság az alperesi képviselő által elkészített írásbeli dokumentumokra, valamint a perben tartott tárgyalásokon kifejtett tevékenységre figyelemmel megállapítható perköltséget mérsékelte, tekintettel a felperes személyes körülményeire, és a részére engedélyezett teljes személyes költségmentességre.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Budapest, 2015. évi május hó 14. napján

. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: